

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Δοχ. 2 Αριθ. 8

Το Σπίτι που ΧΑΝΕΤΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

ΣΥΝΧΕΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Ο συνταγματάρχης Ούνιακ έδειξε μεγάλη στενοχωρία.

— Ναί, κύριε, συνέχισε ο Σάντ. Ο άνθρακας της γυναίκας μου έβαλε να όρκιστώ πως δε θα μιλήσω, μα νομίζω πως κι' ο ίδιος θα μου έδινε την άδεια να μιλήσω τώρα. Κύριε Τίμς, πηγαίνετε στο έπιπλο εκείνο εκεί, στον τοίχο, βάλετε το πόδι σας στο κέντρο του και δώστε του ένα σπρώξιμο προς τα κάτω.

Ο Σάντ έδινε διαταγές σαν λοχίας προς στρατιώτη. Ο κ. Τίμς υπάκουσε. Είχε πολεμήσει κάτω από τις διαταγές του Σάντ σαν δεκαετής.

— Και τώρα, φώναξε ο Σάντ με φωνή τουλάχιστον στρατηγού σε μεγάλα γυμνάσια, άκουστε έσεις, που είστε στο ύπόγειο. Το παιχνίδι τελείωσε. Έλάτε πάνω, άλλοιώς θα κατεβώ εγώ να σας πιάσω.

Ο συνταγματάρχης Ούνιακ κούνησε το κεφάλι του. Κατάλαβε πως πραγματικά το παιχνίδι είχε τελειώσει.

— Έν τάξει, είπε. Νομίζω πως χάσαμε. Έλάτε επάνω. Θα εξηγηθούμε άργότερα.

Ο Τζοκ ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά από άνυπομονησία. Ο Μάξ άνάσαινε γοργά κι' ο Ρόμπ είχε κοκκινίσει. Όσο γιά το Στάν έτρεμε κυριολεκτικά από συγκίνηση.

Ο άνελευσθήρας άρχισε να άνεβαίνει και φάνηκε ένα κεφάλι με άντριο κόπελλο. Έπειτα ένα σακκάκι και άνδρικά παντελόνια. Το κεφάλι ήταν σκυμμένο και δέν μπορούσαν να δούν τα χαρακτηριστικά του. Ο νους τους πήγε στον άδερφό της Φλοραμαίης, τον Βέρν. Μόνο πως δέν ήταν άδερφός της τα παιδιά ήσαν σίγουρα γι' αυτό.

Όταν όμως ο άνελευσθήρας άνέβηκε, κι' ή μορφή αυτή πήδησε έξω από την κώχη, τα παιδιά είδαν με κατάπληξη πως ήταν... ή Φλοραμαίη! Η Φλοραμαίη ή ίδια τυμμένη άντρικά! Μια δεύτερη όμως έκπληξη τους περίμενε. Πίσω απ' τη Φλοραμαίη στεκόταν μια μικροσκοπική μορφή, ή μητέρα του Πή - Γουή!

Άκόμα κι' ο Στάν ταραχτήκε στη θέα των δύο γυναικών. Είχε πιάσει δύο γυναικες, που μάλιστα ή μία τους ήταν Κινέζα! Στα πρόσωπα του Τζοκ, του Ρόμπ και του Στάν ήταν ζωγραφισμένη μια όδυνηρή κατάπληξη.

Τότε άκούστηκε μια καινούργια φωνή, μια φωνή, που δέν την άναγνώρισαν στην άρχη:

— Σάν άξιωματικός σας, λοχία Σάντ και δεκανέα Τίμς, σας διατάζω να ρίξετε χάμω τα όπλα αυτά!

Ήταν σαν σε κωμωδία — σκέφτηκε ο Τζοκ — ο τρόπος με τον όποιο οι δύο ήλικιωμένοι άνδρες στάθηκαν σε προσοχή και έρριξαν χάμω τα όπλα τους, καθώς έμπαινε μέσα ο Βέρν, ο άδελφός της Φλοραμαίης.

— Φτάσατε ακριδώς στην ώρα, Στούαρτ, είπε ο Συνταγματάρχης. Δέν ξέρω τι κακό μπορούσε να κάνη ο Σάντ μ' αυτό το τουφέκι. Ήταν πολύ έρεθισμένος. Τώρα καθήστε όλοι κι' άκούστε με.

Και τότε ο συνταγματάρχης τους διηγήθηκε μια από τις πιο παράξενες ιστορίες, που είχε άκούσει ποτέ ο Τζοκ.

— Πρώτα απ' όλα, άρχισε ο συνταγματάρχης

έπιτρεπατέ μου να σας συστηω μια ξεχωριστή έπιστήμονα, την κυρία Τσάκ Πλάνκετ, από την Κίνα, χήρα ενός Ιρλανδού άξιωματικού.

Η Κινέζα όποκλήθηκε ένω ένα χαμογέλο φώτιζε το γλυκό της προσωπάκι. Τα παιδιά την κοίταζαν σε φαινόμενο. Ο συνταγματάρχης έξακολούθησε:

— Η κυρία Πλάνκετ κι' ο νεαρός γιός της άναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους. Όταν την συνάντησα εδώ, είχα κιόλας άκούσει γιά την έργασια της. Μου είπε πως το έργαστήριό της, που είχε άφησει πίσω στην Κίνα, είχε φτάσει στο τελευταίο στάδιο μιας μεγάλης έφευρέσεως, μιας έφευρέσεως, που θα βοηθούσε πολύ στη διάσωση ανθρώπων και που θα ήταν πολύτιμη στον πόλεμο. Με λίγα λόγια, είχε σχεδόν έπινοήσει ένα μηάνημα, που εύκολα μπορούσε να άποκαλύψη την παρουσία, μέσα σε μια ώρισμένη άκτινα, όποιοδηποτε πλοίου, δίνοντας ταυτόχρονα στοιχεία γιά την χωρητικότητά του, το μέγεθος του, την έθνικότητά του και το φορτίο του! Έχουμε βέβαια κι' έμεις εδώ στην Άμερικη ένα παρόμοιο μηάνημα, μα δέν είναι τέλειο. Πολλά πλοία κυνήγησαν γιά πολλές ώρες ένα... κούτσουρο, γιατί το μηάνημα το παρουσίασε σαν ύποβρυχιο! Σκέφτηκα λοιπόν άμέσως πως έπρεπε να δοθούν τα μέσα στην κυρία Πλάνκετ να συνεχίσει εδώ την τελειοποίηση της έφευρέσεώς της. Μόνο που οί έρευνη έπρεπε να κρατηθούν άπόλυτα μυστικές. Παντού βρισκόταν κατάσκοποι του έγχθρου. Μας χροιάζοταν, λοιπόν, ένα ύποβρυχιο δωμάτιο, που θα συνδύαζε έτσι τη μυστικότητα και την εύκολία στα πειράματα. Πρώτα σκεφτήκαμε να χρησιμοποιήσουμε κανένα βουλαιγμένο πλοιο, μα από τη μία μεριά τα έξοδα γιά να το κάνουμε άεροστεγές ήσαν ύπερβολικά και από την άλλη στη θάλασσα, όπου τόσοι ψαράδες κυκλοφορούν είναι δύσκολο να μείνη κρυφό ένα τέτοιο ποάγμα.

Όλοι τους άκουγαν με μεγάλη προσοχή. Στο δωμάτιο βασίλευε νεκρική σιγή.

Γιά να μη πολυλογά, συνέχισε ο συνταγματάρχης, καταφέραμε να μάς δοθη ένα άμφιβιο τάνκ, που ήταν όδότελα άεροστεγές και μπορούσε να δυθιστή στο νερό, χωρίς ούτε σταγόνα να μπη μέσα του. Τότε γεννήθηκε το πρόβλημα της καταδύσεώς του μέσα στη λιμνούλα και της έπικοινωνίας του με το σπίτι. Αυτό έγινε από όμάδες έργατών, που έπηγαν κι' έμειναν κατά διαστήματα στην πόλη των Φαντασμάτων πέρισυ. Άποξήραναν μια νύχτα τη λίμνη, τοποθέτησαν ράγες γιά να γίνεται ή έπαση με ακρίβεια άνοιξαν μια πόρτα στο κελλάρι και προσάρμοσαν ένα τετράγωνο τελλάρο. Καθώς το τάνκ κατέβαινε πάνω στις ράγες, μια προεξοχή, σαν τεράστιο μαξιλάρι, που βρισκεται σε μια από τις πλευρές του, έμπαινε μέσα στο άνοιγμα κι' έδβαζε το νερό, που βρισκόταν εκεί.

Έπειτα με ένα μηχανισμό άνοιγε ή πόρτα και μπορούσε έτσι να μπη κανείς από το κελλάρι στο τάνκ κι' από το τάνκ στο κελλάρι.

— Ακριδώς! πετάχτηκε ο Μάξ.

Ο άνθρωπος που παρουσιαζόταν σαν άδερφός της Φλοραμαίης, γέλασε δυνατά.

— Μας μπήκατε πολύ στη μύτη, είπε στο Μάξ. Φτάσατε πιο δαβειά απ' όσο οι κατάσκοποι του έγχθρου μόρεσαν ποτέ να φτάσουν!

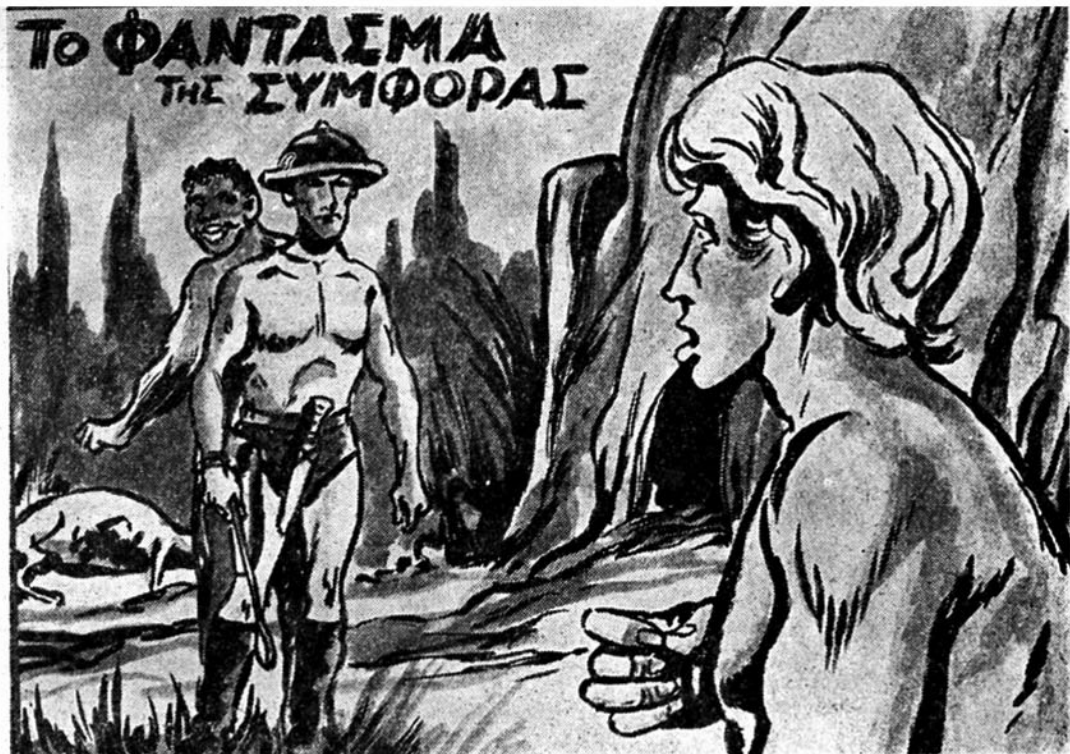
Ο Μάξ φούσκωσε από καμάρι.

— Και τώρα μπαινε στην ύπόθεσή μας, συνέχισε ο συνταγματάρχης, ο Πή - Γουή.

Ο Πή - Γουή χαμογέλασε ήρεμα κι' ύπερήφανα.

— Ο Πή - Γουή έφτιαξε το φάντασμα του Κινέζου, του ανθρώπου που εξαφανίστηκε εδώ και πέντε χρόνια. Ήταν άδερφός της κυρίας Πλάνκετ και στην πραγματικότητα δέν εξαφανίστηκε. Βρισκόταν εδώ ινκόγκνιτο, και έφυγε γιά να πάη πίσω στη πατρίδα του και να πολεμήση εναντίον των Ιαπωνών. Βρισκόταν εδώ με ειδική άποστολή. Το ύποτιθέμενο λοιπόν φάντασμα του θείου του, που ο Πή - Γουή είχε κατασκευάσει ήταν πολύ άποτελεσματικό. Κανείς δέν τόλμησε πιά να ξαναγυρίση στους Βυδρόλακκους με-

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ὁ μυστηριώδης Καβαλλάρης!

Ο ΡΟΥΓΚΟ με τὴ βοήθεια τοῦ παντοδύναμου Μάγου Χαροῦν — πὺ τελικὰ τὸν δολοφόνησε —, καταφέρνει ν' ἀποκτήσῃ τὸν ἀμύθητο θησαυρὸ τῆς Σπηλιάς τοῦ Νεκροῦ Μάγου. Κι' ἀμέσως μετὰ, μὲ μιὰ ἐπανάστασι τῶν θεριῶν πὺ ξεσήκωσε ὁ ἴδιος Μάγος, γίνε-

ται καὶ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἀρπάζοντας τὸ θρόνο τοῦ Ταρζάν.

Ὅμως ὁ Χαροῦν —ὅπως ξέρουμε— γιὰ νὰ δεχθῆ νὰ βοηθήσῃ τὸ Ρούγκο σ' αὐτὰ τὰ παραπάνω, τοῦ εἶχε θέσει ἕναν ὄρο: Ὅτι ἡ βασιλεία του στὴ Ζούγκλα θὰ κρατοῦσε μονάχα τρεῖς ἡμέρες. Καὶ τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης θὰ ἔστελνε τὸν συνεταῖρο του τὸν Σατανὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ του.

Ἔτσι, ὁ κακὸς ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα, μόλις ἐγκαθίσταται σὰν ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, δολοφονεῖ, ὅπως εἶπαμε τὸ Μάγο.

Ὅμως τὴ δολοφονία παρακολουθεῖ κρυμμένος ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος μὲ μάσκα, πὺ ἀκούει τὸ Ρούγκο νὰ μουγγρίζῃ καθὼς πνίγει τὸν ἄμοιρο Χαροῦν:

— Θὰ πεθάνῃς, μαῦρο σκυλί! Ἔτσι δὲν

θὰ μπορέσῃς τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης μέρας νὰ στείλῃς τὸ Σατανὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου!

Ὁ ἄγνωστος μασκοφόρος ἐπεμβαίνει τότε γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Μάγο. Μὰ εἶναι ἀργά. Ὁ σκελετωμένος κι' ἀδύναμος γέροντας εἶναι πιά νεκρὸς. Καὶ ὁ ἄνθρωπος Ρούγκο ἔχει ἐξαφανισθῆ τρέχοντας.

Ἀμέσως ὁ ἄρπαγας τοῦ θρόνου ἐπιστρατεύει ἀπὸ ἄλλες μακρινὲς περιοχὲς — πὺ δὲν ἀνήκουν στὸν Ταρζάν — ἀμέτρητους μαῦρους πολεμιστὲς. Τοὺς σκορπίζει σὲ μεγάλη ἀκτίνα γύρω στὴ σπηλιά του γιὰ νὰ μὴν ἀφήνουν κανένα νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτήν.

Ὅυτε ὁ Ταρζάν δὲν καταφέρνει νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, παρὰ τὶς φοβερὲς ἐπιθέσεις πὺ κάνει, μὲ σκοπὸ νὰ μονομαχήσῃ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἀπαίσιο κακοῦργο!

Ἔτσι, περνάει ἡ πρώτη μέρα τῆς βασιλείας τοῦ Ρούγκο. Ὑστερα ἡ δευτέρα. Καὶ τέλος ἡ τρίτη..

Καὶ νά: Τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης ἡμέρας ἡ ἄγρια παρθένα Ζούγκλα ἀναστατώνεται:

Ἐνα τρομακτικὸ φάντασμα, μὲ ἀσπρη κουκούλα καὶ ράσο, παρουσιάζεται πάνω σ' ἕνα ἀτίθασο μαῦρο ἄλογο. Καὶ ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄγνωστος —πὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὑπερφυσικοῦ ὄντος— διασχίζει καλπάζοντας τὴν ἄγρια περιοχὴ τρομοκρατώντας, ὄχι μονάχα τὶς ἄγριες φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν, μὰ καὶ τοὺς λευκοὺς κυνηγοὺς, κι'

αυτά ακόμα τὰ φοβερά θεριά τῆς Ζούγκλας.

Τέλος, τὸ «φάντασμα» αὐτὸ παίρνει κατευθυνόμενος πρὸς τὴ σπηλιά, ὅπου ἔχει ἐγκατασταθῆ ὁ καινούργιος ἄρχοντας Ροῦγκο...

Οἱ μαῦροι, πού αὐτὸς ἔχει ἐγκαταστήσει φρουροὺς γύρω, ἀντικρύζοντας τὸν μακάθριο καθάλαρη, πετᾶνε τὰ κοντάρια καὶ τὶς ἀσπίδες τους. Τρέχουν τρομοκρατημένοι καὶ πανικόβλητοι νὰ σωθοῦνε.

Ἔτσι τὸ «φάντασμα τῆς Συμφωρᾶς», ὅπως τὸ φαντάζονται, φθάνει, καλπάζοντας ἀνεμπόδιτο, στὴ σπηλιά. Ξεπεξεύει στ' ἀνοιγιὰ της. Μπαίνει μέσα....

Ξαφνιασμένος ὁ ἄρπαγας τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας τοῦ Ταρζάν, ξυπνάει. Ἄνασκηκνεται στὰ στρωσιδία του. Ἀντικρύζει μὲ δέος τὸ φάντασμα μὲ τὴν κουκούλα καὶ τὸ ἄσπρο ράσο.

Κάτι κάνει νὰ πῆ. Μὰ ἡ γλῶσσα ἔχει πάθει παράλυσι μέσα στὸ στόμα του. Προλαβαίνει, ὅμως, τὸ Στοιχειό. Τοῦ δηλώνει μὲ τὴ θαθεὶα καὶ ὑπόκωφη φωνή του:

— Ἦρθα Ροῦγκο, ὅπως συμφώνησες μὲ τὸν Μάγο Χαροῦν. Ἦρθα νὰ πάρω τὴν ψυχή σου! (*) Ἐτοιμάσου λοιπόν...

Κυνηγτὸ μ' ἓνα φάντασμα!

ΚΑΙ ΤΟ «ΦΑΝΤΑΣΜΑ» γυρίζοντάς του τὴ ράχι προχωρεῖ μερικὰ θήματα. Σταματᾷ μπροστὰ στὸ θησαυρὸ ποῦναι στοιβαγμένος σὲ μιὰ γωνία τῆς σπηλιάς. Τὸν κυττάζει ἀκίνητος. Ἐνῶ ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς ἄσπρης κουκούλας τὰ μάτια του φαίνονται νὰ λάμπουν παράξενα.

Ὁ Ροῦγκο, ἀνασκηκνόμενος στὰ στρωσιδία του καθὼς θρίσκειται, ζητάει νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν εὐκαιρία: Ἀρπάζει κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τὸ πιστόλι. Γυρίζει τὴν κάννη του πρὸς τὴ ράχι τοῦ φαντάσματος πού ἀποθαυμάζει τὰ πολυχρώμα λαμπερὰ πετράδια τοῦ θησαυροῦ. Κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη.

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα πονεμένο βογγητὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ σπήθεια του. Τὸ πιστόλι πέφτει ἀπὸ τὸ χέρι του. Κι' αὐτὸς ξαναγέρνοντας στὰ στρωσιδία του ἀπομένει ἀκίνητος.

Ἄμεσως, μιὰ γνώριμὴ μας ἀστεία φωνὴ ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά:

— Πάει κι' αὐτός: τοῦ τὴ θέρισα τὴν ψυχή σου!

Καί, βάζοντας καινούργια πέτρα στὴ λατιχένια σφεντόνα του, συμπληρώνει:

— Ἐμπρὸς παιδιὰ! Ποιὸς ἄλλος ἔχει σειρά; Προσφέρομαι δωρεάν!

.....

Ἄσπρη θὰ εἶχαι προσέξει, ὅταν, πρὶν λίγο, βλέπαμε τὸ «φάντασμα τῆς Συμφωρᾶς» νὰ καλπάζῃ πάνω στὸ μαῦρο τὸ ἄλλο, τὸ βλέπαμε πάντοτε ἀπὸ μπροστὰ. Ἔτσι, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ διακρίνομε πῶς πίσω του καὶ ἐπάνω στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου θρισκόταν ἓνα ξεκαρδιστικὸ πλάσμα. Μὲ τρίτριχη φαλάκρα, σουβλερὴ μύτη καὶ πιὸ σουβλερὰ παπούτσια!

Ἦταν ὁ ἀπερίγραπτος Κακαράκ!... Ἐνας θεὸς ξέρει πῶς κατάφερε νὰ θρονασθῆ ἐκεῖ μὲ τὸν παπαγάλο Κουσοκὺς στὸν ὦμο, χωρὶς τὸ «φάντασμα» ν' ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία του.

Ὁ «Παλιᾶτος τῆς Ζούγκλας» εἶχε πηδῆσει ἀθόρυβα ἀπ' τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου λίγο πρὶν τὸ «φάντασμα» φθάσῃ στὴ σπηλιά καὶ ξεπεξεύσῃ. Ἔτσι, πρὶν λίγο, κρυφουκυττάζοντας ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγιὰ της, εἶδε τὸ Ροῦγκο νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄγνωστο μὲ τὴν ἄσπρη κουκούλα.

Βάζει, λοιπόν στὴ σφεντόνα του μιὰ πέτρα. Καὶ τεντώνοντας τὰ λάστιχα σκοπεύει τὶς πατούσες του γιὰ νὰ τὸν... γαργαλίσει. Μὰ ἡ πέτρα, ἀντὶ νὰ τὸν βρῆ στὶς πατούσες, παραστράπησε. Καὶ τὸν κτύπησε μὲ ὀρμη ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια του. Ἔτσι, μὲ τὸ καίριο αὐτὸ κτύπημα, τὸν σώριασε κάτω ἀναίσθητο.

.....

Ὁ Κακαράκ μουρμουρίζει μὲ θυμὸ:

— Νὰ παρ' ἡ ὀργή, νὰ πάρη! Μ' αὐτὲς τὶς σφεντόνες εἶν' ἀδύνατο νὰ συνεννοηθῆ κανεὶς: Σημαδεύει τὰ καπούλια τοῦ γαϊδάρου καὶ χτυπᾷς τ'... αὐτιά του, μὲ τὸ συμπάθειο!

Στὸ μεταξύ τὸ «φάντασμα», ἀκούγοντας τὸ πονεμένο βογγητὸ τοῦ Ροῦγκο, γυρίζει ἀνήουχο. Τὸν βλέπει νὰ ξαναπέφτῃ στὰ στρωσιδία του. Πλησιάζει. Τὸν σκουντάει μὲ τὸ πόδι. Δὲν δείχνει σημεῖα ζωῆς. Εἶναι ἀναίσθητος, ἢ σκοτωμένος! Ἄμεσως γυρίζει τὰ μάτια του πρὸς τὸ ἀνοιγιὰ τῆς σπηλιάς. Δὲν βλέπει κανέναν ἐκεῖ.

— Μὰ τί διάβολο συνέβη; ἀναρωτιέται παραξενεμένο τὸ «Στοιχειό» μὲ τὴν ἄσπρη κουκούλα.

Καὶ προχωρῶντας ἀργὰ θγαίνει ἔξω. Ψάχνει μὲ τὰ μάτια του τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Καὶ πάλι δὲν βλέπει τίποτα. Μόνο τ' αὐτιά του παίρνουν ἓναν ἀνάλαφρο θόρυβο πρὸς τ' ἀριστερά. Σὰν κάποιος νὰ φεύγῃ τρέχοντας. Ταυτόχρονα κι' ἀπὸ τὰ δεξιά —ἀλλὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι— ἀ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ἀρ. 7, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ».

κούει θρυκνηθμό πεινασμένου λιονταριού. Τό «φάντασμα» μένει, γιά λίγες στιγμές άκίνητο σάν συλλογιόμενο. Τέλος ξεκινάει τρέχοντας με κατεύθυνση προς τ' άριστερά. Κυνηγάει τόν άγνωστο πού είχε κτυπήσει τό Ρούγκο. Καί πού δέν είναι άλλος —όπως ξέρουμε— από τόν Κακαράκ.

— Στάσου!, τού φωνάζει με τή θαθεία κι' υπόκωφη φωνή του. "Όποιος κι' αν είσαι στάσου! Θά πεθάνεις!...

Ό «Παλιότσος τής Ζούγκλας» συνεχίζοντας νά τρέχει, πιό γρήγορα τώρα, άποκρίνεται:

— Ντροπή σου, μπάρμπα φάντασμα : Τού λόγου μου σούσωσα τή ζωή, πού θα στην μπουμπούνιζε ό λεγάμενος, και τού λόγου σου ζητάς νά με... φάς μπαμπέσικα;

— Στάσου!, τού ξαναφωνάζει τό «φάντασμα». Σκότωσες τόν άνθρωπο πού είχα όρκιστή εγώ, νά τόν σκοτώσω. Θα μου τό πληρώσης άκριθά αυτό!

Σε άρκετή άπόσταση άκούγεται τώρα τό κεφάλτο γέλιο τού Κακαράκ:

— Χά, χά, χά!... Καί δέν μου λές «ευχαριστώ» πού σ' έβγαλ' απ' τόν κόπο! Καί τζάμπα μάλιστα, καθ' ότι προσφέρω μαι δωρεάν. Χά, χά, χά!...

Τό «Στοιχειό» με τό άσπρο ράσο προσανατολίζεται από τή φωνή τού Σουθλερομύτη. Τρέχει τώρα ίσια κατά πάνω του.

— Στάσου!, τού φωνάζει γιά τρίτη φορά. "Όπου κι' αν πās δέν θα γλυτώσης απ' τά χέρια μου!

"Όμως, ό Κακαράκ παύει άπότομα νά τού άποκρίνεται. Έχει τρυπώσει σ' ένα ευρύχωρο μά με πολύ στενό άνοιγμα, κούφωμα γέρικου δέντρου. Μαζί με τόν άχώριστο παπαγάλο του.

Τό «φάντασμα» φθάνει στο σημείο όπου είχε, γιά τελευταία φορά, άκούσει τή φωνή τού φαλακρού Τριτρίχη. Ψάχνει, δεξιά, άριστερά, παντού. Πουθενά δέν τόν βρίσκει:

— Νά πάρη ό διάβολος!, μουρμουρίζει με θυμό. Μά πού είσαι, λοιπόν; 'Η γή άνοιξε και σε κατάπιε;

Και συνεχίζει νά ψάχνη όλη εκείνη τήν άγρια περιοχή με τήν πυκνή παρθένα βλάστηση.

"Όσπου στο τέλος τό παίρνει άπόφασι:

— Δε θα τόν βρω ποτέ!... Ούτε ό Διάβολος δέν θα μπορούσε νά τόν ζετρωπώση!

Μά τήν ίδια στιγμή θρυκνηθμός λιονταριού άκούγεται από τήν κατεύθυνση πού βρίσκεται ή σπηλιά τού Ταρζάν. Ταυτόχρονα και τρομαγμένο χλιμίντρισμα άλόγου...

Τό «Στοιχειό» με τήν άσπρη κουκούλα

παύει πιά νά ψάχνη. Καί γυρίζοντας άνήσυχο παίρνει τό δρόμο τού γυρισμού γιά τή σπηλιά.

"Όμως δέν έχει προφθάσει νά κάνει τρία βήματα, όταν σταματάει άπότομα. Άπό τόν κορμό ενός γέρικου δέντρου, κάποια παράξενη στριγγή φωνή φθάνει σ' αύτιά του:

Δυό δράματα στή σπηλιά τού Ταρζάν!

— ΦΕΥΓΕΙ, Κακαράκ! Φτινά τή γλυτώσαμε, Κακαράκ! Βάρα του μιά λαστιχιά, Κακαράκ!

"Έξω φρενών ή «Σουθλερομύτης» τού φωνάζει κακαράκικα γιά νά μήν τόν... άκούση τό «φάντασμα» πού φεύγει:

— Σμόσκα λάνταμπου! Θα σε σωδήμα νόταζων!

Ό Κουσκός, πού καταλαβαίνει τά κακαράκικα, μά δέν μπορεί νά τά καλομιλήσει, θυμώνει:

— «Σκασμός», νά μη μου λές έμένα! τού άποκρίνεται. Καί «μπουνταλάς» είσ' έσύ κι' όλο σου τό σόί! "Αν έσύ με «μαθήσης ζωντανό», εγώ θα σε.. γδώρω πεθαμένο! Κατάλαβες;

— Ραμάτρο νά 'ρθησου!, τού κάνει έξω φρενών ό Κακαράκ.

Μά δέν προφθάνει νά προσθέση τίποτ' άλλο. 'Η κρυφύνα τους έχει ήδη προδοθή στο «φάντασμα». Καί ό Σουθλερομύτης νοιώθει ξαφνικά τό χέρι του νά μπαίνει από τό στενό άνοιγμα. Νά τόν άρπάξη από τό ένα πόδι νά τόν βγάξη έξω.

"Έτσι σέρνοντάς τον προχωρεί προς τή σπηλιά πού είχε αφήσει τό Ρούγκο. Έκεί

Ό Ρούγκο έκμεταλλεύεται τήν εύκαιρία. Άρπάζει τό πιστόλι του. Γυρίζει τήν κάννη προς τό «φάντασμα». Κάνει νά τραθήξη τή σκανδάλη...

πού είχε άκουστί ό θρυκνημός του λιονταριού και τό τρομαγμένο χλιμίντρισμα του άλόγου.

Ό παπαγάλος τούς παρακολουθεί έλεύθερος, φτερουγίζοντας από δέντρο σέ δέντρο. Κάθε τόσο φωνάζει κοροϊδευτικά στόν άφέντη του:

— Τήν θεσπαέ, Ράκκακα! Τήν θεσπαέ!

Όμως, ό «Παλιπάτος τής Ζούγκλας», πού ζέρει ποιά τύχη τόν περιμένει στά χέρια του φαντάσματος, δέν έχει όρεξι γι' άστεία. Στο κουτοτετραπέρατο μυαλό του καταστρώνει ένα σχέδιο. Και φωνάζει στόν Κουσκούς σέ τόνο προστακτικό και στήν καρακαϊκή διάλεκτο:

— Ξεναφώ ραγογρή τούς Δεούμπότυτεν! Σουκίτσα!

Ό παπαγάλος κατάλαβε τί του είπε. Και, φτερουγίζοντας ψηλά, άρχίζει νά φέρνη βόλτες σέ όλόκληρη τή γύρω περιοχή, κρίζοντας παράξενα.

Τό «φάντασμα» σέρνοντας πάντα τόν Κακαράκ από τό πόδι, φθάνει τέλος έξω από τή σπηλιά.

Όμως φοβερή έκπληξι δοκιμάζει εκεί : Τό μαύρο άλόγο του βρίσκεται...

Άλλά καλύτερα νά παρακολουθήσωμε με τή φαντασία μας τό κακό πού είχε γίνει, σά νά είμαστε μπροστά όταν γινόταν:

Και νά: τό λιοντάρι — πού τό «Στοιχειό» με τήν κουκούλα και τό άσπρο ράσσο, είχε άκούσει τόν μακρυνό θρυκνημό του όταν έφευγε από τή σπηλιά κυνηγώντας τόν Κακαράκ — φθάνει σέ λίγο εκεί, μουγγρίζοντας πεινασμένα.

Τό άλογο χλιμιντρίζει τρομαγμένο στο άντίκρυσμά του. Κάνει νά τό βάλη στα πόδια νά σωθί!...

Μά δέν προφθαίνει τό άμοιρο. Τό λιοντάρι τινάζεται σάν βολίδα καταπάνω του. Πέφτει στή ράχι του σάν τετράποδος καβαλάρης. Γαντζώνεται γερά με τ' άπόδια πάνω του. Και χαμπλώνοντας τ' άνοικτά σαγόνια του τό δαγκώνει στο σέεργο. Του κόβει τή ραχοκοκκαλιά.

Ό θάνατος του δυστυχισμένου ζώου είναι άκαριαίος. Σωριάζεται κάτω άνάσκελα χωρίς ούτε τ' άπισινά πόδια του νά προλάβη νά τινάξη!

Τό πεινασμένο σερνικό λιοντάρι καρφώνει άμέσως τ' άφοβερά νύχια του δεξιού του μπροστινού ποδαριού στα στήθεια του άλόγου. Τό τραβάει με δύναμη προς τ' άνω, σκίζοντας πέρα για πέρα τήν κοιλιά του!

Τέλος χώνει μέσα σ' αύτην τή μουσούδα του. Σκαλίζει τ' σπλάχνα του διαλέγει και καταβροχθίζει λαιμαργα όσα προτιμάει απ' αύτά.

Όμως φαίνεται πως δέν χόρτασε. Γιατί, άμέσως μετά, τρυπώνει σ' άνοιγμα τής σπηλιάς. Φθάνει στα στρωθίδια πού βρίσκεται άκίνητος ό Ρούγκο. Για λίγες στιγμές τόν κυττάζει σάν διστακτικό κι' άναποφάσιτο. Τέλος φέρνει τή ματωμένη μουσούδα του στο πρόσωπό του. Τόν μυρίζει...

Και νά : Πριν περάσουν λίγες στιγμές παίρνει τήν άπόφασι: Δαγκώνει με τ' τρομακτικά σαγόνια του τό λαιμό του άκίνητου μελαχροινού άνδρα. Και σπκώνοντας τό δεξι μπροστινό ποδάρι του...

Και τώρα άς ξαναγυρίσουμε στο «φάντασμα». Τό θλέπουμε νά φθάνη έξω από τή σπηλιά του Ταρζάν, σέρνοντας απ' τό πόδι, άνάσκελα, τόν Κακαράκ πού διαμαρτύρεται:

— Σιγά, μωρέ φαντασμακία! Σιγά και θά τρυπήσουν οι σόλες τής... ράχης μου!

Μά ποιος τόν άκούει... Κι' όμως άμέσως τό «Στοιχειό» παρατάει τό πόδι του. Έχει άντικρύσει τό άλόγο του νεκρό. Με σκισμένη τήν κοιλιά. Με τ' σπλάχνα του φαγωμένα!

— Νά πάρη ό Διάβολος!, μουγγρίζει άγρια.

Και γυρίζοντας στόν «Σουβλερομύτη» συνεχίζει τρίζοντας από θυμό τ' άδόντια του κάτω από τήν άσπρη κουκούλα:

— Άνάθεμά σε, άσχημομύρη! Άν δέν έτρεχα νά κυνηγήσω έσένα, δέν θάκανα τό άλόγο μου. Γιατί θά βρισκόμουν έδω. Και θά κάρφωνα τό μαχαίρι μου στα στήθεια του πεινασμένου θηριού! Άνάθεμά σε, σκύλε! Έού τό πήρες στο λαιμό σου!

Ό Κακαράκ, πού στο μεταξύ έχει πεταχτή όρθός, προσπαθεί νά καλμάρη τ' άνεύρα του φαντάσματος:

— Έλα, κύρ Κουκουλοκέφαλε! Έτσι είναι τ' άλιοντάρια. Δέν τ' άξερεις τώρα; Ψοφάνε για... έντόσθια ριγανάτα τ' άφιλότιμα!

Ή «Κίτρινη βροχή»!

ΚΙ' ΑΜΕΣΩΣ, κάνοντας πως ύποχωρεί φοβισμένος για νά γλυτώση, τάχα, έν δεχόμενη καρπαζιά για τό άστέιο πού είπε, κινείται με τρόπο για νά τό στρίψη άλλά γαλλικά.

Όμως τό θυμωμένο «Στοιχειό» τόν άρπάζει γερά από τό μπράτσο. Τόν συγκρατεί:

— Σκότωσε τόν άνθρωπο πού είχα όρμιστί νά σκοτώσω έγώ!, του ξαναλέει άγρια. Μείνε λοιπόν έδω. Γιατί αύτό πού έ-

κανες θά μου τὸ πληρώσης ἀκριβά!

— Μὰ γι' αὐτὸ ἔκανα νὰ φύγω κι' ἐγώ!, τοῦ λέει ὁ Κακαράκ. Πήγαινα νὰ φέρω τὸ πορτοφόλι μου. Τῶς ξεχάσει, σὸ... ἄλλο σακκάκι!

Τὸ «φάντασμα» φέρνει πρὸς τὰ πίσω τὸ δεξί του πόδι. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸν κἀνη «πύραυλο» μὲ μιὰ «περιποιημένη» κλωσιά του. Μὰ μετάνοισε ἀμέσως. Καὶ τραβώντας τον ἀπὸ τὸ μπράτσο προχωρεῖ. Μπαίνει μέσα στὴ σπηλιά. Βλέπει καὶ τὸ Ροῦγκο ἀνάσκελα στὰ στρωσιῖδια του. Στὴν ἴδια τραγικὴ κατάστασι πού βρισκόταν ἀπ' ἐξω καὶ τὸ ἄλογό του.

Ὁ Κακαράκ συγκινεῖται:

— Βρὲ τὸ παλιολιόνταρο!, μουρμουρίζει ἑτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς! Τοῦ τᾶφαγε κι' αὐτουνοῦ τὰ... τζιέρια! Στὸ λαιμὸ νὰ τοῦ καθήσουνε, Μπινορβάναινά μου (*).

*Ὁμως τὸ «φάντασμα» ἔχει ἄλλη γνώμη:

— Ἐσὺ τὸν σκότωσες!, λέει στὸν κωμικὸ Σουβλερομύτη.

Καὶ σπκώνοντάς τον ψηλά τὸν κτυπᾷει κάτω σὰν χταπόδι, ἐπαναλαμβάνοντας:

Τὸν Ροῦγκο ἐσὺ τὸν σκότωσες! Τὸ λιοντάρι τὸν θρῆκε νεκρὸ κι' ἔκανε ὅ,τι ἔκανε!

Τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, ὁ Κακαράκ, ρίχνει μία ματιὰ γεμάτη θαυμασμὸ στὸ «Στοιχειὸ» μὲ τὸ ἄσπρο ράσο. Καὶ κάνει μιὰ προσπάθεια ν' ἀλλάξῃ κουθέντα:

— Φίνο τό...κουστουμάκι σου, μπάρμπα Μακαρίτη! Ἐτοιμο... τῶραφες; Γιὰ τ' ἀγόρασες... παραγγεῖλια;!

— Μὰ τὸ «φάντασμα» ἐπιμένει. Κι' ὁ φαλακρὸς Τριτριχὴς ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ:

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει. Ἄν εἶχα σκοτώσει τὸ Ροῦγκο, τὸ λιοντάρι δὲν θὰ τὸν ἔτρωγε. Γιατὶ τὰ λιοντάρια μονάχα ζωντανὰ θύματα σπαράζουνε!

— Δίκνο ἔχεις!, μουρμουρίζει τὸ Στοιχειὸ!

Ὁ Κακαράκ κουνᾷ τὴν κεφάλα του:

— Δίκνο ἔχω, μὰ τὸ ζῦλο ποῦφαγα πῶς θὰ τό... ξεφῶω τώρα;

*Ὁμως, τὴν ἴδια στιγμή παράξενα στριγγλίσματα πιθήκου ἀκούγοντας πάνω στὰ ψηλά κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ θεόρατου δέντρου.

Ὁ Κακαράκ φαίνεται νὰ ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ γι' αὐτὰ. Καὶ παρακαλᾷ ἀμέσως τὸν ἀγνωστο μὲ τὴν κουκούλα καὶ τὸ ἄσπρο ράσο:

— Μὲ τὸ μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐ ν ὄ x λ η ο ι ς, πού λέει κι' ἡ χοντρὸ Τσίχλ...

— Τί τρέχει;

— Μπαρῶ —μὲ τὴν ἀδειά σου— νὰ πάω πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ χοντρὸ κορμὸ τοῦ δέντρου;

Τὸ πεινασμένο λιοντάρι τινάζεται σὰν βολίδα. Πέφτει σὰν τετράποδος καβαλλάρης στὴ ράχι τοῦ μαύρου ἀλόγου. Τὸ δαγκώνει στὸ λαιμὸ...

— Τί νὰ κάνεις;

Ὁ Σουβλερομύτης χαμπλώνει ντροπαλὰ τὰ μάτια του:

— Ψιλοπαρᾶμματα! Ὁχι... χοντροδουλειές!

— Γιὰ σωματικὴ σου ἀνάγκη; τὸν ρωτᾷει ἄγρια τὸ φάντασμα.

— Ναί, ἀλλά... λεπτὴ, μὲ τὸ συμπάθεια!

Τὸ «Στοιχειὸ» πού φοβᾷται μὴ τοῦ τὸ σκάση, ἀρνιέται:

— Ὁχι. Δὲν θὰ πᾶς πουθενά! Δὲν χρειάζεται.

Ὁ Κακαράκ παραξενεύεται:

— Μπᾶ; Ὅστε ἐσεῖς τὰ φαντάσματα δὲν κάνετε πιπὶ σας;

Ὁ Ἄγνωστος μὲ τὴν κουκούλα ὑποχωρεῖ:

— Ἐστω. Ἄλλὰ πήγαινε μέσα στὴ σπηλιά. Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνης, νὰ τὸ κάνης ἐκεῖ. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ μοῦ ξεφύγῃς καὶ νὰ σὲ ξανακυνήγῶ.

Ἐτσι καὶ γίνεται: Ὁ Κακαράκ περνᾷει μέσ' ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς θιαστικός. Χάνεται στὸ βάθος τῆς...

Μὰ σὲ λίγο, καὶ πρὶν νὰ βγῆ αὐτὸς, βγαίνει ἕνας ἄγαρμος καὶ κακοφτιαγμένος πίθηκος...

— Τὸ «φάντασμα» τὸν βλέπει. Δὲν δίνει ὄμως καμμιὰ σημασίᾳ. Τέτοιες ἐμφανίσεις εἶναι συνηθισμένες στὴ Ζούγκλα.

Ἐτσι ὁ «πίθηκος» σκαρφαλώνει σβέλτος σ' ἕνα κοντινὸ δέντρο. Καὶ συναντιέται μὲ τοὺς δύο ἄλλους τετράποδους τεντυμπόυδες πού εἶχε βάλει τὸν Κουσκὸς νὰ τοὺς φωνάζῃ.

Τὸ «Στοιχειὸ» περιμένει ἀρκετὰ ἀκόμα μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Μὰ ὁ Κακαράκ δὲν φαίνεται νὰ βγαίνει.

— Ἐ, ἐσύου!, τοῦ φωνάζει, χάνοντας τὴν ὑπομονή του. Ἀκόμα νὰ τελειώσης;

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιάς δὲν παίρνει ἀπόκρισι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὰ κλα-

(*) Ἡ γυναίκα τοῦ... Μπὲν Ὁρβάν, τοῦ παντοδύναμου θεοῦ τῆς Ζούγκλας!

διὰ κάποιου δέντρου που βρίσκονται ακριβώς από πάνω του, νοιώθει να ξεσπάει μια μικρή χλιαρή... βροχούλα. Που τον κάνει μούσκεμα από το κεφάλι μέχρι τα νύχια!... 'Ενώ πάνω στα κλαδιά βλέπει κι' ακούει τον άγαρμπο πίθηκο (*) που «καταβρέχνη» να τον ρωτάει:

— Μὲ τὸ συμπάθειο, δηλαδή: Μοῦ ἐπιτρέπετε να σὰς δροσίσω λιγούλακι; Προσφέρομαι ὄρεάν.

Τὸ «φάντασμα» μένει ἀναυδο ἀκούγοντας ἕναν πίθηκο νὰ μιλάει μὲ ἀνθρώπινη λαλιά. Καὶ ἀπομένει ἀκίνητο στὴ θέσι του μὲ ἀνασπικωμένο τὸ κουκουλωμένο του κεφάλι. Μέχρι ποὺ σταματᾶνε καὶ οἱ τελευταῖες ψιχάλες τῆς... «Κίτρινης Βροχῆς»!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἔρχεται νὰ συνφέρει τὸ «φάντασμα» ἀπὸ τὴν κατάπληξι του, μιὰ ἄλλη, μεγαλύτερη ἐκπληξι: Τρομακτικὰ δυνατὴ καὶ μακρόσυρτη κραυγὴ φθάνει ξαφνικὰ στ' αὐτιά του:

Μονομαχία μ' ἕνα «Στοιχειό»!

— Αἰόο!... 'Ααἰόο! Εἶναι ὁ Ταρζάν! 'Ο γκρεμισμένος ἀπὸ τὸ θρόνο του ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!

Καὶ νάτος: Πηδώντας —μαζὶ μὲ τὴ Ζάμπα— ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, κρεμασμένοι ἀπὸ χορτόσχοινα, φθάνουν στὴ σπηλιά. Πηδᾶνε μπροστὰ στὸ ἀνοιγμά της.

'Ο Ταρζάν ποὺ ἀντικρύζει τὸ «φάντασμα» μὲ τὴν κουκούλα καὶ τὸ ἄσπρο ράσο, παρεξηγεῖ. Καὶ μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται κοντά. Τὸ ἀρπάζει μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Κακούργε Ρούγκο!, τοῦ λέει. Καὶ μασκάρῃ ἀκόμα ντύθηκες γιὰ νὰ μὲ τρομοκρατήσης;

Ταυτόχρονα μὲ τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ τινάζει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

'Αγριὸς βούβαλος, ἂν δεχόταν στὸ κεφάλι ἕνα τέτοιο κτύπημα, θὰ σωριαζόταν κάτω σκοτωμένος. 'Ομως τὸ «φάντασμα» οὔτε κἀν κλονίζεται. Μένει σὺν πέτρινη κολώνα στὴ θέσι του.

Γρήγορα, ὅμως, συνέρχεται ἀπὸ τὴν πρῶ-

(*) 'Ο Κακαράκ ἔχει κρυμμένο πάντα μέσα ἀπὸ τὴν φαρδεῖά παλιάτσικη στολή του ἕνα τομάρι. Που μὲ αὐτὸ καταφέρνει γρήγορα νὰ μεταμορφώνεται στὸν ἀγαρμπο πίθηκο ποὺ εἶδαμε. Καὶ νὰ γίνεται ὁ Μπού, ὁ ἀρχηγὸς τῶν τριῶν τεγνυμπόυδων τῆς Ζούγκλας: Τοῦ Τέν καὶ τῆς Τῦ, ποὺ εἶναι πραγματικὰ καὶ διαβολεμένα πιθηκάκια!

την κατάπληξι. Καὶ τινάζοντας, μὲ τὴν ἴδια δύναμι καὶ φόρα, τὴ δική του γροθιά, κτυπάει τὸν Ταρζάν —ὅπως πρὶν λίγο ἐκεῖνος— στὸ κεφάλι.

'Ο ξεπεσμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ποὺ δέχεται τὸ φοβερὸ κτύπημα, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω. Κάνει ν' ἀνατραπῆ. Μὰ μὲ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καταφέρνει νὰ συγκρατηθῆ. 'Ομως ἀπὸ τὴ μύπη καὶ τὰ χεῖλια του τρέχουν σὺν βρῦσες τὰ αἷματα!

Τὸ «Στοιχειό» ἐκμεταλλεύεται τὶς στιγμὲς αὐτὲς τῆς ἀδυναμίας του. Τὸν συγκρατεῖ γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ κάτω. Κι' ἀρχίζει νὰ τοῦ τινάζει, μὲ ταχύτητα πολυβόλου, τὶς τρομακτικὲς γροθιές του. 'Ενῶ ὁ Ταρζάν δέχεται τὰ θανατερὰ κτυπήματα χωρὶς νᾶναι πιὰ σὲ θέσι ν' ἀντιδράσῃ!

Παρ' ὅλο τὸν τρόπο, τὴ φρίκη καὶ τὸ δέος ποὺ νοιώθει ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα ἀντικρύζοντας τὸ μακάβριο «φάντασμα», δὲν ἀφήνει τὴν ψυχὴ της νὰ δειλιάσῃ.

'Ετσι, βλέποντας τὸν Ταρζάν νὰ χαροπαλεῦθι στὰ χέρια τοῦ 'Αγνωστου μὲ τὴν ἄσπρη κουκούλα, ἐπεμβαίνει: 'Αρπάζει ἀπὸ κάτω —χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ τὸ «φάντασμα»— μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέτρα. Τὴ σπᾶνει γιὰ νὰ πάρῃ φόρα. Καὶ τὸν κτυπάει μ' αὐτὴν στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ.

'Ενα πονεμένο «ῶχ» θγαίνει βραχνὸ ἀπὸ τὰ σπῆθεια του. Καὶ τὸ μακάβριο στοιχειὸ σωριάζεται κάτω μὲ βαρὺ γδούπο. 'Απομένει ἀκίνητο σὺν σκοτωμένο!...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου ποὺ βρίσκονται πάνω τους, ἀκούγονται χειροκροτήματα. Εἶναι ὁ μεταμφιεσμένος σὲ πίθηκο Κακαράκ ποὺ ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό, ἀλλοιώνοντας πάντα τὴ φωνή του:

— Μπράβο, μπράβοοο!... Ν' ἀγίασθι τὸ κεράκι σου, Ζάμπα μου! Κοπάνα του κι' ἄλλη μιὰ νὰ πᾶμε καὶ σπῆν... κηδεῖα του! Χά, χά, χά!

'Η ὁμορφὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» σπκώ-

Τὸ «φάντασμα» τινάζει, μὲ ταχύτητα πολυβόλου, τὶς γροθιές του στὸ ματωμένο πρόσωπο τοῦ Ταρζάν. 'Ενῶ ἡ Ζάμπα, ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα...

νει τὸ κεφάλι. Βλέπει στὰ ψηλά κλαδιά του τὸν πίθηκο πὺ μιλᾷ με ἀνθρώπινη λαλιά. Καὶ κρῦος ἰδρώτας λούζει τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμὶ της.

— Θεέ μου!, ψιθυρίζει με δέος. Χώρα στοιχειῶν κατάντησε ἡ Ζούγκλα μας;

Ὅμως καὶ πάλι ἡ ἄμοιρη Ζάμπα ξαφνιάζεται: Βαρειὰ τραυματισμένος ὁ Ταρζάν ἀπὸ τὴς γροθιῆς τοῦ φαντάσματος, εἶναι ἀδύνατο νὰ κρατηθῆ ἄλλο στὰ πόδια του. Σωριάζεται κι' αὐτὸς μισοαναίσθητος πλάι του.

Ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα γονατίζει ἀμέσως στὸ πλευρό του. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν συνφέρει...

Μὰ πάλι ξανακούει ἀπὸ τὰ ψηλά κλαδιά τὴ φωνὴ τοῦ πιθήκου πὺ μιλᾷ με ἀνθρώπινη λαλιά:

— Ἄσε τὸν Ταρζάν καὶ τὸ «φάντασμα», κυρὰ Ζάμπα. Ἐμπα μέσα στὴ σπηλιά νὰ δῆς τὰ χάλια τοῦ ἀδελφάκι σου τοῦ Ρούγκου!

Ἡ Ἑλληνίδα συνεχίζει τὴς στοργικὲς περιποιήσεις της στὸν Ταρζάν. Χωρὶς νὰ δῖνῃ σημασία στὰ λόγια τοῦ «πίθηκου».

Ὁ μεταμφιεσμένος Κακαράκ δὲν θέλει νὰ τῆς πῆ καθαρά πὺς ὁ ἀδελφός της βρίσκεται μέσα στὴ σπηλιά σκοτωμένος. Καὶ τῆς τὸ φέρνει με τρόπο:

— Ἐ, κυρὰ Ζάμπα! Δὲν θὰ πᾶς νὰ τόνε δῆς τὸ φουκαρά;

Ἡ Ἑλληνίδα, πὺ δὲν ἔχει λόγους νὰ συμπαθῆ τὸν κακοῦργο ἀδελφὸ της, ἀποτολμαίε μιὰ ἐρώτησι στὸν ἀνθρωπόλογο πίθηκο:

— Μὰ τί ἔχει λοιπόν; Ἄρρωστος εἶναι;

— Ὅχι θρὲ ἀδερφέ: Λίγο ἀδιάθετος εἶναι ὁ ἀνθρωπος. Μόνον πρέπει νὰ βιαστῆς νὰ κἀνῆς...

— Νὰ βιαστῶ; Γιατί; Ξαναρωτᾷ με ἀπορία ἡ νέα.

— Γιατί μ' αὐτὲς τὴς ζέστες πολὺ τὸν φοβᾶμαι! Θάχῃ ἀρχίσῃ κι' ὄλας νά... μυρίζῃ!

Ὁ μισοαναίσθητος Ταρζάν πὺ ἀκούει κι' αὐτὸς τὰ λόγια τοῦ παράξενου «πίθηκου» συμβουλεύει ζεψυχισμένα τὴν κρυφαγαπημένη του Ζάμπα:

— Ἄφυσέ μ' ἐμένα... Ἐμπα στὴ σπηλιά νὰ δῆς τί συμβαίνει. Ἐδῶ πλάι μας βρίσκεται ἕνα μαῦρο ἄλογο σπαραγμένο ἀπὸ λιοντάρη. Μήπως τὸ ἴδιο λιοντάρη μπῆκε μέσα στὴ σπηλιά πὺ κοιμόταν ὁ...

Ὅμως ἡ τελευταία λέξι κόβεται στὸ λαρύγγι του. Ταυτόχρονα ὁ «Πίθηκος» τοὺς πληροφορεῖ ἀπὸ ψηλά:

— Μπράβο, Ταρζανάκο, τὸ θρῆκες: Σὰν τὸ ἀλόγατο τὸν ἔκανε τὸ λιοντάρη. Δὲν τοῦ ἄφησε... σπκωτάκι γιὰ σπκωτάκι. Σὰν τρελλὴ ἡ Ζάμπα πετιέται ὀρθή. Μὲ

δυὸ—τρία πηδήματα φθάνει στὸ ἀνοίγμα τῆς σπηλιάς. Μπαίνει μέσα ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της. Ξέρει πὺς θ' ἀντικρύσῃ τὴν πιὸ φρικτὴ εἰκόνα ἀπ' ὅσες ἀντίκρυσε ποτέ!...

Ὅμως ὄχι!..

Μυστηριώδης ἐξαφάνισις!

Ὁ ΣΠΑΡΑΓΜΕΝΟΣ ἀπὸ τὸ λιοντάρη Ρούγκο δὲν εἶναι μέσα στὴ σπηλιά. Τὰ στρωσίδια πὺ κοιμόταν εἶναι ἄδεια καὶ πεντάκαθαρα. Οὔτε μιὰ σταγόνα αἷμα δὲν ὑπάρχει πάνω σ' αὐτά. Λὲς καὶ δὲν εἶχε γίνῃ τὸ φοβερὸ μακελλεῖο πὺ ἔγινε ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ πεινασμένου θηριοῦ.

Ἡ Ζάμπα ἀφήνει στεναγμὸ ἀνακουφι-

σεως:

— Εὐτυχῶς! συλλογιέται ψιθυριστά. Ὅσο κακὸς κι' ἄν ἦταν, ὅσο κι' ἄν τὸν μισοῦσα, δὲν ἔπαυε ὅμως νὰ εἶναι ἀδελφός μου. Δὲν θάθελα νὰ πεθάνῃ. Καὶ μάλιστα ἀπὸ ἕνα θάνατο τόσο φρικτό!..

Ἄμέσως γυρίζει. Καὶ θγαίνοντας ἀπὸ τ' ἀνοίγμα τῆς σπηλιάς φωνάζει στὸν Ταρζάν χαρούμενη:

— Ὁ Ρούγκο δὲν βρίσκεται μέσα. Σίγουρα θὰ φοβήθηκε τὴν ἐκδίκησί σου κ' ἔφυγε... Ὁ πίθηκος εἶναι τρελλός. Νὰ φορέσῃ ζουρλομανδύα!

— Κ' ἐσύ νὰ φορέσῃς... γυαλιά!, τῆς φωνάζει, ψηλά ἀπὸ τὰ κλαδιά, ὁ μεταμφιεσμένος Κακαράκ.

Καὶ παρατώντας ἀπότομα τὰ δυὸ διαβόλεμα τεντυμπόκια του, τὸν Τὲν καὶ τὴν Τύ, γλυστράει κάτω στὸ ἔδαφος, πιὸ σβέλτος κι' ἀπὸ πραγματικὸς πίθηκος. Τέλος φθάνει βιαστικὸς στὸ ἀνοίγμα τῆς σπηλιάς. Μπαίνει μέσα μурμουρίζοντας:

— Ἄν δοῦνε καὶ τὰ δικά μου μάτια πὺς ὁ μακαρίτης ἀπουσιάζει, θὰ τὰ θγάλω με προῦνι καὶ θὰ φορέσω ...γυαλιά!

Στὸ μεταξὺ ἡ Ζάμπα ἔχει ξαναγονατίσει πλάι στὸν Ταρζάν. Συνεχίζει νὰ περιποῖται τὴς βαρειῆς πληγῆς τοῦ προσώπου του.

Ὅσο γιὰ τὸ «φάντασμα», πὺ ἐκείνη εἶχε κτυπήσει με τὴν πέτρα, δὲν δείχνει νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτό. Ἴσως καὶ νὰ φοβᾶται τώρα νὰ τ' ἀγγίξῃ πὺ τὸ νομίζει νεκρό.

Ὅμως ὁ μισολιπόθυμος Ταρζάν ἐπιμένει:

— Τράβηξε την άσπρη κουκούλα που σκεπάζει το πρόσωπό του. Είναι βέβαιος, πώς το «Στοιχειό» αυτό είναι ο Ρούγκο. Μονάχα εκείνος θα μπορούσε να με κτυπήσει με τέτοιο μίσος. Με τέτοια λύσσα και μανία!

Η Ζάμπα κάνει την καρδιά της σίδηρο. Άνασπώνεται. Προχωρεί διστακτική μερικά βήματα. Γονατίζει πλάι στο ακίνητο κορμί του άγνωστου με το μακάβριο ντύσιμο.

Έτσι, και σκίζοντας λίγο με το μαχαίρι της το άσπρο ύφασμα, αποκαλύπτει μικρό μέρος από το πρόσωπό του.

Ένα επιφώνημα γεμάτο έκπληξι αλλά και χαρά πάει να ξεφύγει από τα στήθεια της. Μά συγκρατιέται για να μη τ' άκούση ο Ταρζάν.

— Λοιπόν; Είναι ο Ρούγκο; τή ρωτάει αδύναμα εκείνος.

— Ό... ο... όχι! του άποκρίνεται κομπιάζοντας.

— Τότε ποιός είναι;

— Ένας... Ένας άγνωστος λευκός! Ποτέ μου δέν τον έχω ξαναδῆ!

Και νά: Σε μία στιγμή μέσα ξεχνάει τον Ταρζάν. Δέν ξαναγυρίζει να περιποιηθῆ τις πληγές του προσώπου του. Μένει γονατισμένη εκεί, πλάι στον «άγνωστο», όπως τον είπε. Και γυρίζοντάς τον μπρούμυτα — για να μη φαίνεται το πρόσωπό του — άρχίζει να κάνει τὰ θαυματοργά γιστροσόφια της στή μεγάλη πληγή που έχει στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Αυτήν που ἡ ίδια του είχε κάνει, άλλισίμονο, κτυπώντας

τον με την βαρειά πέτρα!

— Τι κάνεις ἐκεί, Ζάμπα; τή ρωτάει το ίδιο ξεψυχοιμένα ο Ταρζάν. Άνήμπορος όχι μόνο να σηκωθῆ, μά και να γυρίση το κεφάλι του προς το μέρος του φαντάσματος.

— Ζῆ, ο καημένος!, του άποκρίνεται ταραγμένη. Περιμένε λίγο να φροντίσω την πληγή του κεφαλιού σου. Νοιώθω τύψεις, που ἐγώ του την έχω κάνει!...

Ο άρχοντας τῆς Ζούγκλας συμφωνεί:

— Ναι, Ζάμπα. Κάνε ὅ,τι μπορείς για να τον σώσης. Ο άγνωστος αυτός άνθρωπος είναι μεγάλος εὐεργέτης μου: Με το άσπρο ράσο που φόρεσε — παρασταίνοντας το φάντασμα — κατάφερε να τρομοκρατήση τους άγριους μαύρους πολεμιστές και φρουρούς του άδελφού σου. Τους έκανε να φύγουν για πάντα στις μακρινές περιοχές που ζουν οι φυλές τους. Έτσι μπόρεσα να γυρίσω ἐδῶ για να ξαναπάρω το θρόνο μου! Άλλοιῶς...

Μά την ίδια στιγμή μία λεπτή γλυκειά φωνούλα τον κάνει να σταματήση:

— Μπαρδόν για την ἐνόχλησις! Καλέ μην εἶδατε τὸν Κακαράκο μου; Θέλω να μου πῆ πῶς θά ποῦμε τὸν Κουσκὸς κακαράκις! Όλη τῆ νύχτα παιδεύομαι κι' αδύνατο να τὸ θρῶ!

Όμως νά: Σχεδόν ταυτόχρονα από το άνοιγμα τῆς σπηλιᾶς που είχε μπῆ — πριν λίγο — ο άγαρμος πίθηκος με την ανθρώπινη λαλιά — θγαίνει τώρα ένα ανθρώπινο πλάσμα!

Τὸ μυστηριώδες «Φάντασμα» συνέρχεται ἀπότομα. Τὸ βάζει στὰ πόδια να ἐξαφανισθῆ. Μά στέκεται ἄτυχο. Λίγο πιὸ πέρα —χωρίς να τὸθῆλη— γίνονται τὰ... ἀποκαλυπτήριά του!

Οι καννίβαλοι σπρώχνουν δάναμα τόν Ζαντόβ και τήν Ζάμπα πρὸς τὸν πύρινο δωμὸ τῆς ἀνθρωποθυσίας. Ἡ πανέμορφη καὶ μεγαλόπρεπη μαύρη βασίλισσα παρακολουθεῖ τὴν ἱερὴ αὐτὴ τελετὴ!.....

Μόνιμος «χασομέρης» ἄλφα τάξεως!...

ΕΙΝΑΙ ὁ φαλακρὸς καὶ σουβλερομύτης Κακαράκ (*) Ὁ ἰδρυτῆς καὶ μέγας Διδάσκαλος τῆς Κακαράκιπης γλώσσας πού σὲ λίγο θὰ τὴν μιλάνε καὶ οἱ... γάτες, ὅπως λέει.

— Μπᾶ;! κάνει παραξευμένη ἡ Ζάμπα. Πῶς βρέθηκες ἐσὺ μέσα στὴ σπηλιά; Πρὶν λίγο πού μπῆκα ἐγώ, δὲν σὲ εἶδα!

Ὁ «Παλπάτος τῆς Ζούγκλας» ἔχει ἔκφρασι θαρρεῖα θλιμμένη. Τὸ κάτω χεῖλι του τρέμει. Τότε πετάγεται ἡ Τοῖκλ καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Καλέ, τί σοῦ συμβαίνει, τζιτζιφιόγκο μου, κι' ἔχει πάρει ἡ φάτσα σου αὐτὴ τὴ θλιμμένη θλιθερὴ θλιψί;

— Ἐχασα τὸ Ρουγκο!, τῆς ἀποκρίνεται. Ἐχασα τὸν καινούργιο «Βασιλιά» μας! Καὶ μοῦ εἶχε δώσει λόγο νὰ μὲ διορίσῃ σὸ παλάτι του «μόνιμο χασομέρη» ἄλφα τάξεως! Νὰ κοφομεσάζωμαι ὅλη μέρα σὸ

(*) Ὁ κωμικὸς μας ἐπανέρχεται εὐκόλα στὴ φυσικὴ του ἐμφάνισι βγάζοντας τὸ τομᾶρι τοῦ πιθήκου καὶ ξαναφορώντας τὴ παλιάτσικη στολή.

καθισιὸ κι' ὅλη νύχτα στὴν ζάπλα, γιὰ νὰ παίρνω κι' ἐγὼ τὸ μισθὸ μου δρέξη — χιονίση, ἢ κάνη... λιακάδα, μετὰ συγχωρήσεως.

— Καὶ θὰ πληρώνεσαι καλά; ρωτᾷ ἡ χοντρο Τοῖκλ μὲ ζαφνικὸ ἐνδιαφέρον.

— Τί «καλά;» Πεντάρη τσακιστὴ δὲν θὰ παίρνω!

— Γιατί, ἀμπλαούμπλα μου;

— Δὲν μὲ ξερεῖς ἐμένα; Προσφέρομαι ... δωρεάν!

Μὰ νά: Ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα πού ἐξακολουθεῖ νὰ περιποιοῖται τὴν πληγὴ τοῦ «ἄγνωστου» φαντάσματος, ρωτᾷ ζαφνικὰ τὸν Κακαράκ:

— Πρὶν λίγο μπῆκε στὴ σπηλιά ἓνας ἄγαρμος καὶ κακοφτιαγμένος πίθηκος πού μιλοῦσε σὰν ἄνθρωπος. Μήπως τὸν εἶδες;

— Τὸν εἶδα, μὰ δὲν ἦταν καθόλου ἄγαρμος καὶ κακοφτιαγμένος. Ἦταν κομψός, χαριτωμένος καὶ τσακπίνης σὰν κι' ἐμένα, μετὰ συγχωρήσεως!

Ἡ Ζάμπα συνεχίζει:

— Αὐτὸς ὁ πίθηκος μᾶς εἶπε πῶς τὸ λιοντᾶρι πού σπᾶραζε τοῦτο ἐδῶ τὸ ἄλογο, τρύπωσε καὶ στὴ σπηλιά. Σπᾶραξε καὶ τὸν ἀδελφό μου...

— Δίκο εἶχε ὁ Μαῖμούς. Κι' ὄχι μόνο τὸν σπᾶραξε, μὰ περιδρόμιασε κι' ὀλόκληρη τὴ σπηλιὰ του!

Ἡ Ἑλληνίδα ἀνατριχιάζει:

— Μὰ πῶς;! Ἐγὼ μπῆκα ἀμέσως στὴ σπηλιά. Δὲν βρῆκα ὄμως τὸ πτώμα του!

Τυφλή ήμουνα να μη τὸ δῶ;

Ὁ Κακαράκ σοβαρεύει τώρα. Κι' ὅπως τοῦ συμβαίνει κάθε φορά πού σοβαρεύει, βάζει σ' ἐνέργεια τὴν ξεκαρδιστικὴ καθαρεύουσα του:

— Οὐχί, μαμζέλ Ζάμπ! Δὲν πρόκειται περὶ στραβομάρας σου. Ἄλλὰ καὶ νὰ... προκειτότανε, μηδὲν παραζήησις! Ὁ Ρουγκο, μετὰ συγκωρήσεως, τίναξε τὰ πεταλάκια του λόγῳ σπαράξεως ὑπὸ τοῦ λεόντου ὅστις ἦτο θεελλώδης... πεινάλας!

— Καὶ τὸ πτῶμα του; ρωτᾶει χαμένα ἡ Ζάμπ.

— Ἄλσημονεῖς λοιπὸν πῶς ἐπὶ τοῦ βάθους τῆς σπηλαίας ὑπάρχει τὸ κρυφὸ ἀνοιγμα ἀπ' ὅπου κατψοῦνται τὰ χωματῶδη σκαλοπάτια ὅπερ ὁδηγοῦν κάτωθεν, ἐπὶ τῆς ὑπόγειας σήραγγας;

— Λοιπὸν;

— Εἶδον τὸν μαγικὸν μάγος Χαροῦν μ' ἓνα μπουλούκι ἐκ γοριλλῶδων ν' ἀνέρχωνται ἐκ τοῦ ἀνοιγματος τούτου ἐπὶ τῆς σπηλαίας. Καὶ οἱ μὲν γορίλλοι πῆραν τὸ θησαυρὸ, ὁ δὲ μάγος τὸν Ρουγκο. Ἄφου μάλιστα διὰ τῆς μαγικῆς του δύνამις καθάρισε καὶ τὰ στρωσῖδια τοῦ «σικωρεμένου», ἐκ τῶν αἱματρῶν αἱμάτων τοῦ αἱματός του! Τότες τὸν ἤκουσα νὰ ὑποτονθορίζῃ μουρμουριστά: — «Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ τίποτε, ἐπὶ τῆς Ζούγκλας, ὅπερ θὰ θυμίσῃ τὸν κακὸν κακοῦργον Ρουγκον».

»Ἵστερις, οἱ γορίλλοι κατῆλθον καὶ ξεφόρτωσαν τὸν θησαυρὸν ἐπὶ τῆς σπηλαιώδους σπηλιᾶς τοῦ Νεκροῦ Μάγου. Κι' ὁ Χαροῦν ἔθαψε τὸ νεκρὸ Ρουγκο κάτωθεν ἀπὸ τὰ ἐκτυφλώδη πετράδια καὶ τὸ ἀστραφτώδες χρυσάφι! Τέλος κάρφωσε τὴ χοντρή καὶ βαρεῖα ἀμπάρα τῆς σπηλαίας καὶ «αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε»!

Ἡ χοντρο Τσιχλ τὸν ἀκούει μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της:

— Καλέ, παραμύθια μᾶς λέει, κυρὰ Ζάμπ. Ἄφου ὁ μάγος Χαροῦν εἶναι νεκρὸς, Ὁ ἴδιος ὁ Ρουγκο τὸν εἶχε πνίξει μὲ τὰ χερία του!...

Ὁ Κακαράκ συμφωνεῖ:

— Καὶ βέβαια καὶ βεβαιότατα! Πλὴν ὅμως ὁ μάγος Χαροῦν δὲν ἀποθνήσκει μόνιμως, ἀλλὰ προσωρινῶς. Μετ' ὀλίγον δὲ ξαναζωντανεύει ὡς φῶφιος κορπός. Θὰ ἀποθάνῃ δὲ μόνιμως καὶ τελεσιδικῶς ἅπαξ καὶ μόνον ὅταν τὸν καλέσῃ κοντά του ὁ θεὸς Μπενορβάνος!

— Καὶ πῶς τὰ ξέρης εὐὸ ὅλα αὐτά;

— Τ' ἄκουσα διὰ τῆς ἀκοῆς μου: Τάλεγε ὁ ἴδιος ὁ Μάγος!

Τὰ ὄμορφα μάτια τῆς Ζάμπας βουρκώνουν γιὰ τὸν φρικτὸ μὰ δίκαιο θάνατο πού βρῆκε ὁ κακὸς ἀδελφός της. Χωρὶς νὰ ξέρῃ ἡ ἄμοιρη πῶς τὴ στιγμή πού ὁ Κακαράκ τὸν κτύπησε μὲ τὴ σφεντόνα του, ὁ Ρουγκο

κο ἦταν ἕτοιμος νὰ τραθήξῃ τὴ σκανδαλίον τοῦ πιστολιοῦ του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν...

Μὰ νὰ: Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ἑλληνίδα ξαφνιάζεται. Κάτι ἀναπάντεχο κι' ἀπίστευτο γίνεται:

Τὸ «Φάντασμα» ἀποκαλύπτεται

Τὸ ἀναίσθητο «φάντασμα» συνέρχεται ξαφνικά. Πετιέται ὀρθό. Τὸ βάζει στὰ πόδια ζητώντας νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἡ ἄσηρη κουκούλα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ

τοῦ φαντάζει κόκκινη ἀπὸ τὰ αἵματα, καθὼς ξεμακραίνει τρικλίζοντας...

Εἶναι φανερὸ πῶς μόλις συνῆλθε φεύγει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Πρὶν προλάβῃ κανένας νὰ ἀντιληφθῇ ποῖός εἶναι. Δὲν φαντάζεται, βέβαια, πῶς ἡ Ζάμπ ἔχει ἀπὸ ἄρα δὴ τὸ πρόσωπό του.

Μὰ ἡ τύχη, στὴν ἀπεγνωσμένη του προσπάθεια νὰ ξεφύγῃ παραμένοντας ἀγνωστος, δὲν τὸν βοηθαί. Τὸ μακρὸ ἀπροράσο του σκαλώνει γερὰ σ' ἓνα σπασμένον χαμηλὸ κλαδί κάποιου μικροῦ δέντρου. Καὶ οὐχίτιστα ἀφήνοντας τὸν ἀγνωστο, μὲ τὴ φόρα πού ἔχει νὰ ξεφύγῃ μέσα ἀπ' αὐτό, ἀποκαλύπτοντας τὸν πραγματικὸ ἑαυτό του!

— Καλέ ὁ Ἀφέντης μου ἦταν τὸ φάντασμα!, κάνει χαρούμενη ἡ Τσιχλ!

Ὁ Κακαράκ ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Γεῖά σου, Ζαντοβάκο... φαντασμαγορικέ!...

Ὁ Ταρζάν, ξαπλωμένος κι' ἀνήμερος καθὼς θρίσκει κάτω, βλέπει τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ φαντάσματος. Κι' ἐνὸς μὴ ἀγρία ζήλεια σκοτεινιάζει τὰ μάτια του, ριτᾶει τὴ Ζάμπ:

— Ὅστε ὁ Ζαντόβ ἦταν ὁ ἀγνωστος πού μὲ κτύπησε;

Ἡ νέα χαμηλώνει τὰ μάτια της, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ Ταρζάν συνεχίζει:

— Κι' εὐὸ, ἀνοίγοντας τὴν κουκούλα γιὰ νὰ φροντίσῃς τὴν πληγὴν τοῦ εἶχες δὴ τὸ πραγματικὸ του πρόσωπό; Ἦξερες ποῖός ἦταν;

Ἡ Ἑλληνίδα καὶ πάλι δὲν ἀποκρίνεται.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀποτελειώθει:

— Γι' αὐτό, λοιπὸν, παράτησε ἐμένα κι' ἔκανες ὅ,τι μπορούσες γιὰ νὰ σώσῃς αὐτόν;!

Καὶ προσθέτει μὲ πικρὸ παράπονο:

— Τώρα καταλαβαίνω πόσο ἀνόητος εἶμαι νὰ πιστεύω πῶς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ κερδίσω τὴν καρδιά σου!

Ἡ Ζάμπα προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῆ:
 — Ὅχι, Ταρζάν! Μὴ βάζης πάλι τὸ κακὸ στὸ νοῦ σου. Ἄν ἔμεινα περισσότερο κοντὰ στὸν Ζαντόβ τὸ ἔκανα γιὰ τὸ δικό του τραῦμα, στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ, ἦταν πιὸ βαρὺ ἀπὸ τὰ χτυπήματα ποὺ εἶχες δεχτῆ ἐοῦ στὸ πρόσωπο... Δὲν ἔκανα τίποτα στραβό. Φρόντισα περισσότερο ἐκεῖνον — ἀπὸ τοὺς δυὸ σας — ποὺ εἶχε μεγαλύτερη ἀνάγκη. Ἄν παρατοῦσα ἐσένα, τὸ μόνο ποὺ θὰ πάθαινες ἦταν νὰ ὑποφέρης. Ἄν παρατοῦσα ὅμως αὐτόν, θὰ πέθαινε!

Μὲ ἄγριο μῖσος τώρα, ὁ ἄλλοτε καλόκαρδος Ταρζάν, μουγγρίζει:

— Νὰ πέθαινε! Αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγώ!

Ἄλλοιμονο! Ἡ ζήλεια ποὺ νοιώθει στὴν καρδιά ὁ ὑπέροχος ξανθὸς γίγαντας ἔχει θολώσει τὸ μυαλό του. Δὲν ξέρεي τί λέει!

Στὸ μεταξὺ ὁ Ζαντόβ, παρατώντας σκαλωμένο στὸ κλαδί τὸ ἄσπρο ράσσο του, ἔχει χαθῆ πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσση τῆς ἄγριας περιοχῆς...

Ἡ Ζάμπα βοηθεῖ τὸν Ταρζάν νὰ σπικωθῆ. Τὸν συγκρατεῖ παρασύροντάς τον μέσα στὴ σπηλιά. Τὸν ξαπλώνει στὰ στρωοῖδια του..

Τέλος, γονατίζοντας πλάι τοῦ ἐξομολογείται:

— Ἀπὸ καιρὸ ἔχω καταλάβει, Ταρζάν, πὼς νοιώθεις μιὰ μεγάλη ἀνάγκη γιὰ μένα. Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτό! Γιατί κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἀγάπη νοιώθω γιὰ σένα στὴν καρδιά μου. Ὅμως δὲν ξέρω τί μοῦ συμβαίνει: Κάθε φορὰ ποὺ τὰ μάτια μου ἀντικρῦζουν τὸν Ζαντόβ, ἡ ψυχὴ μου...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κόβει ἄγρια:

— Κατάλαβα!... Φύγε ἀπ' ἐδῶ! Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου! Εἶσαι μιὰ ἄπιστη! Μιὰ τιποτένια!...

Ἡ προσβολὴ εἶναι θανάσιμη γιὰ τὴν περήφανη Ἑλληνίδα. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ πνίξη τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόλμησε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ φοβερά αὐτὰ λόγια. Ὅμως συγκρατιέται:

— Ἐκανα λάθος, Ταρζάν, τοῦ λέει. Εἶχα νομίσει πὼς με ἀγαποῦσες, ὅπως κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ... Μὰ δὲν πειράζει... Ἄφου τὸ θέλεις, θὰ φύγω. Ποτὲ δὲν θὰ με ξαναδοῦν τὰ μάτια σου!...

Ἀμέσως νικάζεται ὀρθή. Βγαίνει μεθ' ἑαυτῆς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητη ὡς ἀναποφάσιστη. Τέλος, ξεσπώντας σὲ λυγμούς, ξεκινάει τρέχοντας πρὸς τὴν κατεύθυνση πού, πρὶν λίγο, εἶχε ἀκολουθήσει ὁ Ζαντόβ.

Ὁ Κακαράκ ποὺ καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ, λέει σιγὰ στὴν Τσίχλ:

— Φαίνεται πὼς τὰ τσουγγρίσανε, τὰ πιτσουνάκια μας. Εὐκαιρία τὸ λοιπόν: θὰ τρέ-

ξω νὰ τὴ φτάσω καὶ θὰ τῆς πῶ: — «Ἄπαξ, Μαιζέλ, καὶ ἀπομείνατε «μπουκάλα», ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ! Προσφέρομαι δωρεάν!

Ἡ χοντροτσίχλ νοιώθει τὰ φαρμακερὰ σουβλιὰ τῆς ζήλειας νὰ τρυπάνε τὴν καρδιά της. Ὅμως δὲν θέλει νὰ τοῦ τὸ δείξῃ. Καὶ κάνοντας τὴν ἀδιάφορη τοῦ λέει:

— Πήγαινε, τζίτζιφιόγκο μου! Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νοσοκόμα τοῦ Ταρζάν. Καὶ μετὸν καιρὸ — ποὺ ξέρεις; — μπορεῖ νὰ γίνω καί... ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Μὰ ὡς βλέπει τὸν Κακαράκ νὰ τρέχη χαρούμενος πίσω ἀπὸ τὴ Ζάμπα, ἡ ζήλεια της μετατρέπεται σὲ εἰρωνεία:

— Ἐεεε! Μπουνταλά μου, τοῦ φωνάζει γελώντας. Νὰ μοῦ φιλήσης τὸ «Κορίτσι» σου. Μὰ πρόσεξε μὴ τῆς... βγάλῃ κανένα μάτι μετ' ἐμὲ... μὴ σου!

Καὶ ὁ «Παλατάσος τῆς Ζούγκλας», συνεχίζοντας νὰ τρέχη τῆς ἀποκρίνεται σὲ ἄπειστη κακαράκιχη:

— Ραμάτσο νὰ ρησοῦ, κιαφῶ!

Ἐξω φρενῶν ἡ «Χοντρή» κάνει νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Νὰ ξεσπάσῃ τὴ ζήλεια της πάνω στὸ μαρτυρικό του σβέρκο.

Ὅμως δὲν προφθαίνει. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀδύναμη φωνὴ ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴ σπηλιά:

Τὸ δράμα τοῦ Ταρζάν

— ΤΣΙΧΛ! Ἐλα μέσα, παιδί μου. Ἐλα γρήγορα..

Ἡ κουτοπόνηρη ὁμως «Χοντρή» ποὺ ἔχει μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ὀμορφιά καὶ τὴ γοητεία της, προχωρεῖ ἄργα μέχρι τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Μὰ διστάζει νὰ μπη μέσα...

Ὁ Ταρζάν τῆς ξαναφωνάζει με ἀνυπομονησία:

— Ἐλα, λοιπόν, κοντά μου. Ἐλα νὰ σοῦ πῶ...

Πονηρὸ χαμόγελο ζωγραφίζεται τώρα στὰ χεῖλια τῆς Τσίχλ:

— Περιττόν!, ψιθυρίζει. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς: Πὼς εἶμαι ὀμορφη, χαριτωμένη καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐτοι εἰσαστε ὅλοι οἱ ἄνδρσι!

Ὁ ἀνήμερος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ποὺ δὲν ἀκουσε τί εἶπε, τῆς ξαναφωνάζει ἀδύναμα:

— Ἐλα, λοιπόν... Ἐλα μέσα στὴ σπηλιά μου...

Ἡ «Χοντρή» ὑποχωρεῖ:

— Ἐστὼ, θὰ ῥθῶ... Μὰ κι' ἐοῦ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς θὰ εἶσαι... φρόνιμος. Ἐτσι;

— Φρόνιμος;!, κάνει ἀπορώντας ὁ Ταρ-

ζάν. Τί θα πῆ φρόνιμος;!

Ἄμέσως ὁμως καταλαβαίνει. Καί χαμογελώντας καλόκαρδα συμφωνεῖ:

— Ἐν τάξει: θά εἶμαι πάρα πολὺ φρόνιμος!

Ἡ Τοῖκλ ὑπαναχωρεῖ:

— Καλὰ ντέ! Εἶπαμε νὰ εἶσαι φρόνιμος.

Ἦξι καί... «πάρα πολὺ»!

Καί δρασκελίζοντας τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς φθάνει κοντὰ του:

— Ἄειντε λοιπόν, Ἄφέντι, σὲ ἀκούω!

Τ' αὐτάκια μου περιμένουνε νὰ γλυκαθοῦνε ἀπὸ τὰ... λογάκια σου!

Ὁ Ταρζάν τῆ ρωτᾷει ξερά:

— Ἡ Ζάμπα ἔφυγε;

— Τώρα! Τρέχει κι' ἀκόμα τρέχει!

— Τρέξε ἐσύ, ἀμέσως πίσω της. Θέλω σάν θά γυρίση νὰ μοῦ πῆς πού πῆγε. Κι' ἂν συναντήθηκε μὲ τὸν Ζαντόβ. Κατάλαβες.

— Καλὲ κατάλαβα, καλέ! κάνει μὲ ἀπογοήτευσί ἢ «Χοντρή».

— Τσακίσου λοιπόν! Τσακίσου εἶπα!

Καί ἡ Τοῖκλ φεύγει μурμουριζοντας δυσारेστημένη:

— Εἶπαμε «φρόνιμος» μὰ ὄχι κι' ἔτσι πιά!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πού θρίσκεται μέσα στὴ σπηλιά, ἀνασπώνεται στὰ στρωσιδία του. Νοιώθει πολὺ μετανοιωμένος γιὰ τὸν ἄσχημο τρόπο πού φέρθηκε στὴν κρυφαγαπημένη του Ζάμπα. Ὅμως καί μιά ἀθάσταχη περιέργεια τὸν βασανίζει: «Θὰ πᾶν ἄρε γε νὰ συναντήση τὸν Ζαντόβ;»

Κι' ἄγρια ἐνοστικτα ζυπνᾶνε στὴν ψυχὴ του. Μαῦρες σκέψεις φωλιάζουν στὸ θολωμένο του μυαλό!

Ἦτσι, τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ περιμένῃ τὴν Τοῖκλ γιὰ νὰ μάθῃ αὐτὸ πού θέλει. Καί παίρνει τὴν ἀπόφασιν: θὰ πᾶν ὁ ἴδιος νὰ παρακολουθήσῃ τὴ Ζάμπα.

Καί νά: Ἄνασπώνεται ἀμέσως καί μὲ δυσκολία ἀπὸ τὰ στρωσιδία. Βγαίνει σέρνοντας τὰ πόδια του, ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Παίρνει στὴν τύχη μιά κατεύθυνσι. Προχωρεῖ τρικλίζοντας σάν μεθυσμένος....

Σὲ μιά στιγμὴ μурμουριζει ἀπειλητικὰ σφίγγοντας τὰ δόντια καί τῆ λαβὴ τοῦ μαχαίριου πού κρέμεται στὴ ζώνη του:

— Ἄν τῆ δῶ νάχη σμίξη μὲ τὸ Ζαντόβ, τότε...

Μὰ τὰ τελευταῖα λόγια πνίγονται στὸ λαιμό του. Ξαφνικὰ τ' ἀντικρυνά πικνὰ κλαδιά ἀνασαλεύουνε. Μιά ἄγρια προστακτικὴ φωνὴ ἀκούγεται:

— Προχώρα λοιπόν! Πάρε τὰ πόδια σου, κτῆνος!

Ἐνῶ ταυτόχρονα ἓνα ἀπίθανο δυσπόστατο ὄν ξεπετιέται. Ἦνα τρομακτικὸ τέρας παρουσιάζεται:

Ὁ Ταρζάν ἀπομένει ἀκίνητος, στὴ θέσι πού θρίσκεται, σάν μαρμάρينو ἀγαλμα. Τὰ μάτια του γεμίζουν φρίκη! Ἡ ψυχὴ του δέος!

Ποτέ, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, δὲν εἶχει ἀντικρύσει τόσο παράξενο, τόσο ἀλλόκοτο πλάσμα σάν κι' αὐτό.

Κυττάζετε το κι' ἐσεῖς μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας σας. Ἦτσι, δὲν θὰ δυσκολευτῶ πολὺ νὰ σᾶς τὸ περιγράψω:

Τὸ Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ!

ΕἶΝΑΙ δυὸ Σιαμαῖοι ἀδελφοί: δυὸ γιγαντώσωμοι νέοι ἄνδρες πού ἔχουν γεννηθῆ ἀπὸ κάποια ἰδιοτροπία τῆς φύσεως — μὲ τῆς ράχες τους ἐνωμένες.

Ὁ καθένας τους ἔχει δικὸ του κεφάλι, δικὸ του λαιμό, δικὸ του κορμὸ καί δικὰ του χέρια καί πόδια. Μόνον πού τὰ δυὸ αὐτὰ ὑπεραδέλφια δὲν ἀνήκουν στὴν ἴδια ἀνθρώπινη φυλὴ: Ὁ Ἦνας εἶναι λευκὸς καί ὁ ἄλλος μαῦρος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ λευκοῦ ἔχει ἔκφρασι κακιά καί μοχθηρή. Ἐνῶ τὰ μάτια του εἶναι ἄγρια καί ἐγκληματικά.

Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὸν μαῦρο. Ἡ ἔκφρασι τοῦ δικοῦ του προσώπου εἶναι ἤρεμη καί καλωσύντη. Κι' ἡ ματιὰ του γλυκεῖα, γεμάτη ἀγάπη, εἰλικρίνεια καί κατανοσι.

Ἄλλὰ καί τὸ θάδιμα τοῦ ἀνθρώπινου αὐτοῦ τέρατος εἶναι παράξενο. Ἄπ' τοὺς δυὸ, μονάχα ὁ ἀράπης περπατᾷ. Βαδίζει ὁμως σκυμμένος ἔτσι, πού ὁ κακὸς λευκὸς νὰ θρίσκεται ξαπλωμένος στὴ ράχι του.

Καί οἱ δυὸ φορᾶνε μόνον σλίπ. Τοῦ λευκοῦ εἶναι ἀπὸ φῖνο δέρμα λεοπάρδαλης. Τοῦ μαῦρου ἀπὸ φθινὴ προβιά τράγου.

Ὁ ἀράπης εἶναι ξυπόλητος καί ξεσοκῶφτος. Ἐνῶ ὁ λευκὸς φοράει κάσκα καί κοντὲς δερμάτινες μπότες μὲ μεγάλα σπυροῦνια. Γιὰ νὰ κτυπή μὲ αὐτὰ καί νὰ τοῦ ματῶν τὰ κουρασμένα πόδια τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν κουβαλεῖ!

Ὁ λευκὸς ἔχει ἀκόμη στὴ μέση του μιά ζώνη μὲ μαχαίρι καί πιστόλι. Καί στὸ δεξί του χέρι σφίγγει ἓνα γερὸ κι' ἀλύγιστο μαστίγιό. Μὲ αὐτὸ μπορεῖ νὰ κτυπή ὀλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ ἀμοιροῦ μαῦρου. Ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια. Μονάχα στὴ ράχι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κτυπήσῃ. Γιατί πάνω σ' αὐτὴν ἡ φύσις ἔχει κολλήσει τὴ δικὴ του ράχι!

Ἡ Μίμ, τὸ τετραπέρατο μαῖμουδάκι τοῦ Ταρζάν, στριγγλίζει ἀνῆσυχο ἀντικρίζοντας τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ σύμπλεγμα λευκοῦ

και μαύρου ανθρώπου. Κι' όταν βλέπει τα πόδια του άραπη να πλαιοιάζουν τον άφέντη του, σκαρφιώνει τρομοκρατημένο σ' ένα από τα κοντινά, γύρω, δέντρα.

Μά να: Ξαφνικά ο λευκός που μεταφέρεται ξαπλωμένος στη ράχι του άραπη, φωνάζει άγρια και προστακτικά:

— Στόπι!

Ο μαύρος σταματάει μπροστά στον άρχοντα της Ζούγκλας. Κάνει άμέσως μεταβολή για να φέρη αντίκρου του τόν άνθρωπο που κουβαλάει. Και άνασπώνεται. Έτσι ο λευκός, από ξαπλωμένος που ήταν βρίσκεται τώρα όρθος, με τις μπόττες του να πατούν στο έδαφος.

— Έσὺ είσαι ο Ταρζάν; ρωτάει με ύφος ύπεροπτικό τον Ξανθό γίγαντα που τον κυττάζει χαμένα.

— Ναι, του άποκρίνεται εκείνος.

Ο λευκός, από τους δυό σιαμαίους άδελφούς, αυτοσυνισιέται περήφανα:

— Έγὼ είμαι ο Χουάιτ!

Και δείχνοντας τον άραπη προσθέτει:

— Κι' αυτό το κτήνος που με κουβαλάει στή ράχι του, τὸ λένε: Μπλάκ!

Εὐγενικό χαμόγελο ύποταγῆς ζωγραφίζεται στα πλατεία σαρκώδη χείλια του άμοιρου μαύρου. Ένῶ ταυτόχρονα γυρίζοντας τὸ κεφάλι του λέει στον Ταρζάν, μιλώντας για τον εαυτό του σὲ τρίτο πρόσωπο:

— Ο Μπλάκ είναι καλὸς άνθρωπος. Άγαπάει πολὺ τον άδελφό του Χουάιτ!

Ο κακὸς λευκὸς τινάζει με δύναμη πρὸς τὰ πίσω τὸ σπηρούνι της δεξιάς του μπόττας. Κτυπάει και ματώνει τον άστράγαλο του άριστερου ποδαριου του μαύρου. Ένῶ ταυτόχρονα μουγκρίζει άγρια:

— Σκασμός, γουρουῖνι! Έσὺ δὲν είσαι οὐτε άδελφός μου, οὐτε άνθρωπος!

— Ψωxxx!, κάνει βογγώντας σπαρακτικά από τους πόνους ο Μπλάκ.

Ο Ταρζάν κυττάζει με άγανάκτησι τον λευκὸ Άφέντη. Του λέει με άρρος:

— Για να κτυπᾶς έτσι έναν άοπλο άνθρωπο, δὲν μπορεί παρὰ να είσαι άνανδρος! Κι' όταν ο άνθρωπος αυτός που τυραννᾶς συμβαίνει να είναι κάτι παραπάνω από άδελφός σου, τότε δὲν είσαι μόνον άνανδρος, μά και άτιμος κακούργος!

Η αντίδρασις του φοβεροῦ Χουάιτ στα προσβλητικά αυτά λόγια είναι κεραυνόβολη: Άρπάζει άστραπιαία από τὴ μιά θήκη της ζώνης του τὸ πιστόλι. Προτείνει τὴν κάννη του στον Ταρζάν. Τραβάει τὴ σκανδάλη!...

Μά ἡ ταυτόχρονη γροθιά που δέχεται στο σάγονι απ' τον άνήμπορο άρχοντα της Ζούγκλας κάνει τὸ πιστόλι να ξεφύγη από τὸ χέρι του. Τὴ στιγμή που έκπυρσοκροτοῦσε. Και τὸ πυριωμένο βλήμα άστοχεῖ. Φεύγει,

Ο Κακαράκ φθάνει τρέχοντας κι' άλαφιασμένος μπροστά στον Ταρζάν. Του άναφέει πὸς οί μαῦροι της Βούργα — Λάγκα άρπαξαν τον Ξαντό και τὴν Ζάμπα.

σφυρίζοντας σαν φαρμακερὸ φίδι, πρὸς άλλη κατεύθυνσι.

Άμέσως ο Ταρζάν τραβάει τὸ μαχαίρι του. Θά τιμωρήση ὅπως του άξιζει τον άνθρωπο που θέλησε να τον δολοφονήση.

Μά επεμβαίνει ο Μπλάκ ο μαῦρος σιαμαίος άδελφός του λευκοῦ κακούργου:

— Μὴ Ταρζάν! Ο Χουάιτ είναι καλὸς άνθρωπος. Άγαπάει τον Μπλάκ. Κατὰ λάθος τον κτύπησε με τὸ σπηρούνι του! Δὲν ἤθελε να τον κάνη να πονέση!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας θαυμάζει ανείπωτα τὸ ψυχικό μεγαλείο του ύπέροχου νέγρου! Και Ξαναβάζοντας τὸ μαχαίρι του στή θήκη, λέει στον Χουάιτ:

— Έχε χάρη, λευκὲ Σατανᾶ, που ἡ φύσι θέλησε να γεννηθῆς ένωμένος στή ράχι μ' έναν μαῦρο Άγγελο! Τὸ ἴδιο αίμα κυκλοφορεῖ από τις φλέβες του ένός σας στις φλέβες του άλλου. Άν σκοτώσω εσένα, ὅπως σου άξιζει, θά σὲ ακολουθήση μοιραία κι' άδικα στον τάφο και ὁ άθῶος αυτός άδελφός σου!

Ο λευκὸς κακούργος τον κυττάζει άτάραχος. Και σαν τίποτα να μὴν είχε συμβῆ, ᾠριζοῖ να του ἐξηγή:

— Είμαι από μιά μακρυνὴ μεγάλη και πλούσια χώρα! Ἦρθα ἐδῶ για να έκπολιτίσω τὴν ύποανάπτυκτη Ζούγκλα. Έχω στή διάθεσί μου τὸ Χρῆμα κι' ὅλα τ' άλλα σύγχρονα μέσα ὁμαδικῆς καταστροφῆς! Κανένας δὲν θά μπορεῖ να σταθῆ εμπόδιο στο σκοπό μου: να κατακτήσω και να έκμεταλλευτῶ τὴν άγρια αὐτὴ περιοχή.

»Όσο για σενα, άδιαφορῶ. Δὲν πρόκειται να σε γκρεμίσω από τὸ θρόνο σου. Οὐτε ἔχω καμμιᾶ διάθεσι να γίνω ἐγὼ ο άρχοντας της Ζούγκλας. Θά σὲ άφήσω να βασιλεύης ἐδῶ: ἐλεύθερος κι' ανενόκλητος. Φτάνει να έκτελῆς τυφλὰ τις διαταγές μου. Και να μὴ τολμήσης ποτὲ να κάνης τίποτα του κεφαλιου σου! Κατάλαβες;

»Και για να προλάβω καμμιὰ άνοπσία σου, σέ πληροφορώ άκόμα πώς ή κατασκή- νωση με τούς ώπλισμένους μαύρους σκλάβους μου δέν βρισκεται μακριά από έδω. Οί κάννες τών πολυβόλων μας κυττάζουν άνυπόμονα πρός τό άνοιγμα τής σπηλιάς σου!

‘Ο Ταρζάν κάτι πάει να πη, μα δέν προ- φαίνεται. Τήν ίδια στιγμή γρήγορο άνθρώ- πινο ποδοβολητό άκούγεται να πλησιάζη:

‘Ανθρωποθυσία στον «Πύρινο Βωμό»

— ΤΑΡΖΑΝΑΚΟ, ά- κου ν’ άκούσης: ‘Η Ζάμπα συνάντησε τόν Ζαντόβ κι’ άρχισε να του ζητάει συγχώρε- σι για τήν πέτρα που του κοπάνησε πιω- κέφαλα! ‘Ομως εκεί- νος τή χαστούκισε με μερικές σφαλιά- ρες κι’ έκανε να φύ-

γη διά ταχείας φευγάλας! Πλην έκ τών γύρω χαμοκλάδων ξεπετάχτηκαν καμμιά σαρανταριά άγριαραπάδες τής Βουρχα- λάγκας. ‘Εκείνης τής όμορφονταρνάνας ντέ! Τούς δέσανε, τό λοιπόν, ποδαρόχε- ρα και τούς πάνε μπεςκέσι στή μαύρη Βα- σίλισσά τους. ‘Αν δέν τούς ψήση στή σού- βλα, θα τούς βάλη στο φούρνο με πατά- τες! ‘Ωμοί, μιá φορά, δέν θα μείνουνε!

— Τήν Τσιχλ τή συνάντησες;

— Ναι. Μα ήρθα έγώ πιό γρήγορα. Αυτή τρέχει σαν χελώνα με... ρευματισμούς!

‘Ομως τήν ίδια στιγμή ό Κακαράκ άντι- λαμβάνεται πώς οί δυό άνδρες — ό λευκός και ό Μαύρος — που βρίσκονται εκεί, έ- χουν ένωμένες τίς ράχες τους. Τούς ρω- τάει περίεργος:

— Με τό μπαρδόν, άν έπιτρέπεται: Σου- σαμαίοι άδερφοί είσαστε, για σέ... λεωφο- ρείο κολλήσατε;

— Πώς; ! κάνει άγριεμένος ό Χουαίτ.

Τρομοκρατημένος ό Σουβλερομύτης, δι- ορθώνει:

— Θέλω να πώ, δηλαδή: ‘Από φυσικού σας είσατ’ έτσι, για με... όζυγονοκόλλησι;

Στό μεταξύ ό Ταρζάν έχει ξεκινήσει. Προχωρεί διαστικός κι’ άνήσυχος πρός τήν κατεύθυνσι που ζή ή φυλή τής πανέμορφης μαύρης Βασίλισσας Βούρχα — Λάγκα.

‘Ο φαλακρός τριτρίχης κάνει να τόν ά- κολουθήσθ. ‘Ομως σχεδόν άμέσως κοντο- στέκεται. Θέλει, πριν φύγη, να του δλωπήσ τήν ταυτότητά του. ‘Ετσι, κάνοντας μιá έ- δαφιαία κωμική ύπόκλησι, αυτοσυνησιέται σιχουργικά:

— Τζών Χάφτ, κοινώς Κακαράκι! ‘Ο έξυ- πνότερος δλάκας τής περιοχής και ό έν-

τιμότερος παλάνθρωπος τής έποχής! Νέος, άκμαίος, ρωμαλέος, θαρραλέος, γεν- ναίος, μοιραίος και μέγας Διδάσκαλος τής Κακαρακιής! ‘Ολέ!

Και τό βάζει στα πόδια άκολουθώντας τόν άρχοντα τής Ζούγκλας που, άν και ά- νήμπορος, έχει στο μεταξύ ξεμακρύνει άρ- κετά. Τό ίδιο κάνει κι’ ή Μίμ, τό έξυπνο πιθηκάκι, πηδώντας από κλαδι σε κλαδι κι’ από δέντρο σε δέντρο.

Οί δυό Σιαμαίοι άδελφοί μένουν τώρα μόνοι. Και ό λευκός προστάζει πάλι τόν μαύρο:

— Μάρς!

‘Ο Μπλάκ ξανασκύβει ύπάκουα όπως πριν. ‘Ο Χουαίτ ξαναβρίσκειτα ζαπλωμένος αναπαυτικά στή ράχι του. Και ό μαρτυρικός άράπης, παίρνοντας κατεύθυνσι από τόν λευκό άφέντη του, ξεκινάει...

Οί μαύροι καννίβαλοι που είχαν άρπά- ζει και δέσει χειροπόδαρα τόν Ζαντόβ και τή Ζάμπα, τούς φέρνουν σπικωτούς στήν πε- ριοχή που ζούν. Τούς άποθέτουν μπροστά στο παλάτι τής όμορφης και σκληρής βα- σίλισσάς τους.

‘Η Τσιχλ, που παρακολουθούσε άθέατη τή συνοδεία, φθάνει και αυτή εκεί. Τρυπώ- νει και κρύβεται μέσα σ’ ένα μεγάλο πυκνό θάμνο.

‘Η βασίλισσα Βούρχα — Λάγκα θγαίνει σε λίγο πανέμορφη και μεγαλόπρεπη από τό χορταρένιο παλάτι τής.

— Λύστε μόνο τά πόδια τους!, προστάζει τούς άραπάδες τής. Και φτειάχτε γύρω τους ένα κλουβί με τά κοντάρια σας!

‘Ετσι και γίνεται...

Μα να: Τά μάτια τής Βασίλισσας καρφύ- νονται πότε με θαυμασμό κι’ ένδιαφέρον πάνω στον όμορφο μελαχροινό και γεροδε- μένο ‘Ελληνα. Και πότε με ζήλεια και φθόνο πάνω στήν πανέμορφη και χαριτω- μένη «Κόρη τής Ζούγκλας».

Τέλος, προστάζει πάλι τούς μαύρους:

— ‘Ανάφτε φωτιά! Θέλω να τούς κάψετε ζωντανούς!

Και ή φωτιά γρήγορα φουντώνει. Οί φλό- γες τής ξεπερνάνε τίς κορφές τών αιωνό- βιων δέντρων.

Οί φοβεροί καννίβαλοι είναι έτοιμοι τώ- ρα να ρίξουν τούς δυό λευκούς σκλάβους στον πύρινο βωμό τής άγριας άνθρωποθυ- σίας!

‘Ο Ζαντόβ ψιθυρίζει, σαν τελευταίο και- ρετισμό, στή συντρόφισσα του μαρτυρικού θανάτου που τούς περιμένει:

— Συγχώρεσέ με, Ζάμπα, για όσες φο- ρές σου φέρθηκα άσχημα. Και πίστεψε πώς πάντα σ’ άγαπούσα και σ’ άγαπώ. Μαζί με τ’ όνομά σου θα θγñ, σε λίγο, από τά κείλια μου ή ψυχή!

Τὰ ὁμορφα μάτια τῆς Ἑλληνίδας τὸν ἀγαλιάζουν μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη κι' εὐτυχία. Τοῦ ψιθυρίζει τὸ ἴδιο σιγά:

— Κι' ἐγώ, Ζαντόβ!... Σὲ ἀγαπῶ πολὺ, κι' ἀπὸ τὸν Ταρζάν, ἀκόμα!...

Οἱ μαῦροι τοὺς σπρώχνουν τώρα θάνασα στὴ φωτιά. Σὲ λίγο οἱ θανατερὲς φλόγες θὰ ἔχουν κάνει κάρβουνα καὶ στάχτες τὰ κορμιά τους.

Ὅμως ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ κάνει τοὺς δῆμιους νὰ σταματήσουν:

Ὁ πρίγκιπας Ροβάν

— Μήνη! Σταθῆτε! Οἱ φλόγες τῆς φωτιάς ἄς περιμένουν λίγο ἀκόμα!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς μαῦρης Βασίλισσας, ποὺ ἀμέσως, γυρίζοντας πρὸς τὸ καλάτι τῆς φωνάζει:

— Ροβάσααν! Ἔ, Ροβάν!

Ἔνας νέος, ὁμορφος, γοπευτικός καὶ λιγερόκορμος μελαφῶς ἄνδρας, θγαίνει με γαλόπρεπος ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ χορταρένιου παλατιοῦ. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, οἱ κινήσεις καὶ τὸ βάδισμά του ἔχουν κάτι τὸ εὐγενικὸ καὶ ἀρχοντικὸ. Χρυσοστολισμένους καθῶς εἶναι μοιάζει μὲ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, Καμμιά γυναίκα στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῆ στὴ γοπετεια του!

— Μὲ ζήτησες, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ καὶ σεβαστὴ βασίλισσα; ρωτᾶει τὴ Βούρχα — Λάγκα.

Ἡ μεγαλόπρεπη καὶ πανέμορφη γυναίκα τοῦ δείχνει χαμογελώντας τὴ Ζάμπα:

— Πέσ' μου, Ροβάν: Σοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ κοπέλλα; τὸν ρωτᾶει.

Ὁ ὑπέροχος Ροβάν γυρίζει. Τὴν κυττάζει γιὰ λίγο μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμό. Καὶ ζαναγυρίζοντας στὴν ἀδελφὴ του βασίλισσα, ἀποκρίνεται:

— Ποτὲ τὰ μάτια μου δὲν εἶχαν ἀντικρῦσει μιὰ τέτοια ὑπέροχη ὁμορφιά! Κι' ἂν πιστέψω στὴ διαίσθησι τῆς καρδιάς μου, ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι τὸ ἴδιο ὁμορφη καὶ στὴν ψυχὴ της!

Ἡ Βούρχα — Λάγκα τὸν ρωτᾶει πάλι)

— Θὰ ἤθελες νὰ κάνης ποντοτεινὴ συντροφισσα τῆς ζωῆς σου τὴ γυναίκα αὐτὴ; Ὁ εὐγενικὸς Ροβάν ὑποκλίνεται ἐλαφρά:

— Αὐτὸ θὰ ἦταν γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερη τιμὴ, χαρὰ καὶ εὐτυχία!

Ἡ μαῦρη Βασίλισσα ἀποτείνεται ἀμέσως στὴ Ζάμπα:

Ἄπὸ τοὺς δύο Σιαμαίους ἀδελφοὺς μονάχα ὁ ἀραπὴς Μπλακ περπατᾶει στὶς μετακινήσεις τους. Ὁ λευκὸς Χουαίτ μεταφέρεται, ἐσπλωμένος ἀναπαυτικὰ, στὴ ράχι τοῦ μαρτυρικοῦ ἀδελφοῦ του.

— Καὶ τώρα ἡ σειρὰ σου, κοπέλλα μου: Δέχεσαι κι' ἐσὺ γιὰ παντοτεινὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σου τὸν ἀδελφόν σου πρίγκιπα Ροβάν; Ἄν ἀποκριθῆς «ναί», σὲ περιμένει ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Εὐτυχία! Ἄν ἀποκριθῆς «οὐκί»: ὁ φρικτὸς θάνατος μέσα σ' αὐτὲς τὶς φλόγες ποὺ θλέπει!

— Ὅχι!, ἀποκρίνεται κατηγορηματικὰ ἡ Ζάμπα. Ἀγαπῶ τὸν Ζαντόβ. Προτιμῶ νὰ πεθάνω στὶς φλόγες παρὰ νὰ προδώσω τὴν ἀγάπη μου!

Ὁ εὐγενικὸς Ροβάν κάνει πάλι μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκρισι. Καὶ γυρίζοντας, προχωρεῖ ἀργά. Ξαναμπαίνει στὸ παλάτι τῆς ἀδελφῆς του. Ἐνῶ ἐκεῖνη, τρίζοντας τὰ ὁμορφα μαργαριταρένια δόντια τῆς, μουγγρίζει σιγά:

— Πολὺ καλὰ, κοπέλλα μου! Σὲ λίγο θὰ ἔχης αὐτὸ ποὺ προτιμᾶς!

Κι' ἀμέσως, γυρίζοντας στὸν ὁμορφο κι' ἀρρενωπὸ Ἑλληνα ποὺ στέκει πλάι στὴ Ζάμπα, τὸν ρωτᾶει χωρὶς περιστροφές:

— Πέσ' μου ἐσὺ, Ζαντόβ: Θέλεις νὰ γίνης ἄνδρας μου καὶ βασιλιάς τῆς φυλῆς μας;

Καὶ προσθέτει πάλι:

— Ἄν ἀποκριθῆς «ναί», σὲ περιμένουν ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Εὐτυχία! Ἄν ἀποκριθῆς «οὐκί» ὁ φρικτὸς θάνατος μέσα σ' αὐτὲς τὶς φλόγες ποὺ θλέπει!

— Ναί!, ἀποκρίνεται κατηγορηματικὰ ὁ Ζαντόβ. Ἀγαπῶ τὴ Ζάμπα. Μὰ θὰ ἦμον τρελλὸς νὰ πεθάνω στὶς φλόγες ὅταν ἡ πιὸ ὁμορφη Βασίλισσα τοῦ Κόσμου μού χαρίζει τὴν καρδιά καὶ τὸν θρόνον της!

Ἡ Ἑλληνίδα ποὺ ἀκούει τ' ἀναπάντεχα αὐτὰ λόγια τοῦ ἀγαπημένου τῆς, νοιώθει τὰ μάτια τῆς νὰ θαμπώνουν! Τὸ κεφάλι τῆς νὰ θουίζη! Τὰ πόδια τῆς νὰ τρέμουν... Νὰ λυγίζουν... Καί, πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, σωριάζεται θαρεῖα καὶ λιπόθυμη!

Ἡ Βούρχα — Λάγκα λύνει τὰ χέρια τοῦ

«Έλληνα. Περνάει εὐτυχισμένη τὸ μπρά-
τσο της στὸ βραχιονά της. Καὶ δαυλῶνει
στοὺς ἄγριους μαύρους πολεμιστὲς της:

— Ἄπ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ὁ Βασιλιάς
σας κι' ἐγὼ ἡ γυναίκα του! Αὐτὸς μόνον
θὰ διατάξῃ. Καὶ σ' αὐτὸν θὰ ὑπακούτε ὅλοι
τυφλά.

Οἱ καννίβαλοι γονατίζουν μὲ σεβασμό.
Ψιθυρίζουν μὲ κατάνυξι:

— Χοῦμο ἀραμποῦν Ζαντόβ! Ἄφ ντεζά
μπα λάλαμα σοῦ μπάχαν του (*)!

Ἄφάνταστα εὐτυχισμένη τώρα ἡ πανέ-
μορφη Βούρχα — Λάγκα παρακαλᾷ τὸν ἀ-
γαπημένο σύντροφο τῆς ζωῆς της:

— Βασιλιά Ζαντόβ! Κάνε στοὺς πολεμι-
στὲς μας τὴν τιμὴ νὰ τοὺς δώσῃς τὴν πρώ-
τη διαταγὴ σου!

Ὁ Ἕλληνας προστάζει σοβαρὸς τοὺς
Καννίβαλους δείχνοντάς τους τὴ λιπόθυ-
μη Ζάμπα:

— Ρίχτε τὴ στὶς φλόγες! Κάψτε τὴν ζων-
τανή!

Οἱ μαῦροι κινοῦνται ἀμέσως γιὰ νὰ ἐκ-
τελέσουν τὴ διαταγὴ του. Ὅμως ξαφνικὲς
φωνὲς τῆς Βούρχα — Λάγκα τοὺς κάνουν
νὰ σταματήσουν:

(*) «Χεῖρε βασιλιά Ζαντόβ! Ἡ ζωὴ μας δρι-
σκεται στὰ χέρια σου!»

— Μήπη! Ὅχι!!! Μὴ τὴ ρίχνετε ἀκόμα
στὴ φωτιά! Πρέπει νὰ συνέλθῃ πρώτα! Ὁ
θεὸς Μπέν Ὀρβάν θυμῶνε ὅταν τοῦ θυσι-
άζουν ἀναίσθητους ἢ νεκρούς. Τὴ «Φωτιά
τοῦ Οὐρανοῦ» θὰ ῥίξῃ νὰ μᾶς κάψῃ!

Καὶ προτείνει, παρακλιτικὰ πάλι, στὸ
Ζαντόβ:

— Δώσε τους μιὰ ἄλλη διαταγὴ σου, βα-
σιλιά! Ὅ,τι ζητήσῃ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ πού
ζήτησες, θὰ γίνῃ.

Ὁ Ἕλληνας τοὺς ξαναδείχνει σοβαρὸς
τὴ Ζάμπα καιπροστάζει ἀγέρωχα:

— Τότε λύστε τὴν! Κι' ὅταν συνέλθῃ ἀ-
φήστε τὴν ἐλεύθερη νὰ φύγῃ!...

Ἡ μαύρη Βασίλισσα καταλαβαίνει τώρα
τὸ πονηρὸ παιγνίδι πού τῆς ἔπαιξε ὁ ὁ-
μορφος λευκὸς ἄνδρας. Καὶ ἀφρίζοντας ἀ-
πὸ τὸ κακό της, οὐρλιάζει ἄγρια στοὺς
καννίβαλους:

— Πιάστε τον! Τὸν καταργῶ ἀπὸ βασι-
λιά σας! Ρίχτε τον στὶς φλόγες! Κάψτε τον
ζωντανό!

Οἱ μαῦροι χύνονται ὅλοι μαζί στὸν Ζαν-
τόβ. Τὸν ἀρπάζουν. Τὸν σηκώνουν ψηλά.
Τὸν πετᾶνε στὶς φλόγες τῆς τεράστιας ἱε-
ρᾶς φωτιάς!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή κάτι φοβερὸ κι'
ἀναπάντεχο γίνεται:

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἄποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ

Μέχρι τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα τὸ βράδυ πρέπει νὰ ἔχετε συμπληρώσει ὅλοι τὶς κακαράκι-
κες ταυτότητες πού βρήκατε μέσα σ' αὐτὸ τὸ 8ο τεύχος. Γιατὶ τὴν Τρίτη τὸ πρῶτο κυκλο-
φορεῖ τὸ 9ο τεύχος τῆς θρυλικῆς πιά «ΖΟΥΓΚΛΑΣ», πού ἔχει γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἡ ΑΡΑΠΙΝΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΔΟΝΤΙΑ

Στὸ τεύχος αὐτό, ἀρχίζει καὶ ἡ συναρπαστικὴ δράσις τῶν νέων ἡρώων μας:

ΧΟΥΑΪΤ καὶ ΜΠΛΑΚ

τῶν δύο σιαμαίων ἀδελφῶν πού ὁ ἓνας εἶναι λευκὸς καὶ ὁ ἄλλος μαῦρος. Καὶ πού οἱ δύο
μαζὶ ἀποτελοῦν:

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

τὸ πιὸ ἀλλόκοτο σύμπλεγμα ἀπ' ὅσα γεννήθηκαν ποτὲ στὸν Πλανήτη μας.

Ὅλοι οἱ ἀγαπημένοι σας ἦρωες σὲ μιὰ μοναδικὴ περιπέτεια δράσεως, ἀγωνίας καὶ
μυστηρίου. Ταρζάν — Ζάμπα — Ζαντόβ — Μπαχούρ ΚΑΚΑΡΑΚ καὶ ΤΣΙΧΛ

Ἐπὶ πλέον καὶ Οἱ ΤΡΕΙΣ ΤΕΝΤΥΜΠΟ-Υ'ΔΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τὸ Σπίτι πὸν χάνεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

τὰ τὸ σούρουπο. Μόνο ἐσεῖς παιδιά εἶχατε τὸ θάρρος αὐτό.

— Χρειάστηκε νὰ κάνῃ ἐκκλήση στὸν πατριωτισμὸ μου ὁ Σάντ γιὰ νὰ μὲ πείσῃ νὰ ρθῶ ἐδῶ ἀπόψε, εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ κ. Τίμς.

— Ὅλοι γέλασαν.

— Ἡ «Πόλη τῶν Φαντασμάτων», συνέχισε ὁ συνταγματάρχης, μὲ βοήθησε ἐπίσης πολύ. Ἐπρεπε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ δαγάζουμε ἔξω τὸ τάνκ γιὰ ἐπιθεώρηση κι' ἡ κυρία Πλάνκετ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὸ μηχανήμα τῆς πότε - πότε καὶ στὴ στεριά. Κανείς ἐκτὸς ἀπὸ σὰς παιδιά, δὲ σκέφτηκε ποτὲ νὰ μετρήσῃ τὰ σπίτια. Ἄ! πολὺ μὲς στενοχωρήσατε, παιδιά, μὲ τίς ἐρευνές σας! Τί λές, Στούαρτ, συνεχίζεις ἐνὺ τὴν ἀφήγησή; Ἄ! μιά στιγμή! Εἴχαμε νοικιάσει τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν κ. Ρίτσαρντς, μὰ τὸν παρακαλέσαμε νὰ μὴ γράψῃ οὔτε στὸν Μπὸντ Οὐίλσον σχετικὰ.

— Ἡ δική μου ἀφήγησις εἶναι πραγματικὰ ἀστεία, εἶπε ὁ Στούαρτ. Μὲ ἔστειλε ἐδῶ τὸ Ἀμερικανικὸ Γραφεῖο Ἀντικατασκοπείας, γιὰτὶ εἶχε ἀναφερθῆ πὸς τοὺς Βυδρόλακκους καὶ στὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων» συνέβαιναν ἀλλόκοτα πράγματα. Ἦταν παράξενη ἡ σύμπτωση, γιὰτὶ εἶχα σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθῶ ὁπωσδήποτε τὸ μέρος αὐτό. Στὸν πόλεμο εἶχα συναντήσῃ τὸν ἀδερφὸ τῆς Φλοραμαίης.

Ἡ Φλοραμαίη ἀνασκήρτησε κι' ἡ φωνὴ τοῦ Στούαρτ ἔγινε πιὸ μαλακῆ:

— Δὲ σκόπευα νὰ στῶ πὸς ἐστὶ ἀπότομα Φλοραμαίη! Μὲ συγχωρεῖς. Μοῦ εἶχε μιλήσει λοιπὸν γιὰ τὸ σπῆτι, πού τὸν εἶχαν ἀφήσει οἱ γονεῖς του. Εἶχε φύγῃ γιὰ νὰ κάνῃ χρήματα, ὥστε νὰ μπρέσῃ ἀργότερα νὰ ζῆσῃ ἡσυχὰ ἐκεῖ καὶ νὰ δοηθῆ τῆ Φλοραμαίη.

Τὸ πρόσωπο τῆς Φλοραμαίη ἔλαμψε ἀπὸ εὐτυχία.

— Ἦθελε νὰ ρθῆ πίσω ἀμέσως μόλις ἀπολυόταν. Μὲ παρακάλεσε, λοιπὸν, νὰ ρθῶ ἐδῶ καὶ νὰ προετοιμάσω τὸ δρόμο γι' αὐτόν. Μιά λοιπὸν κι' εἶχα νὰ κάνω ἐρευνες σχετικὰ μὲ τοὺς Βυδρόλακκους καὶ τὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων», σκέφτηκα νὰ παίξω τὸ ρόλο τοῦ Βέρν. Μοιάζουμε πολὺ οἱ δύο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὸς μοῦ ἤρθαν λίγο δύσκολα τὰ πράγματα, γιὰτὶ δυὸ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἔτυχε νὰ εἶναι παλιὸι ἄντρες τοῦ λόχου μου. Πρόκειται γιὰ τὸ λοχία Σάντ καὶ τὸ δεκανέα Τίμς. Ὅμως δὲ φαντάζομαι νὰ ξεγέλασα ὀλίγε τὰ Φλοραμαίη. Τί λές Φλοραμαίη;

— Ξέρεις, εἶπε φαιδρὰ ἡ Φλοραμαίη, ὁ Βέρν κι' ἐγὼ ἀγαποῦσαμε πολὺ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μὰ δὲν μπορούσαμε νὰ μείνουμε μαζί πέντε λεπτὰ χωρὶς νὰ διαφωνήσουμε μὲ κάτι. Ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔφερες ἀντίρρηση σ' ὅτι κι' ἂν εἶπα.

— Εὐχαριστῶ, Φλοραμαίη, εἶπε γελώντας ὁ Στούαρτ. Θὰ σημειώσω αὐτὸ γιὰ τὸ μέλλον. Ὅσο γιὰ τίς ἐρευνές μου δὲν πέρασε μιά δδομάδα κι' ἐξακριβώσα πὸς αὐτὰ πὸν συνέβαιναν στοὺς Βυδρόλακκους, ἦσαν ἐντέλως νόμιμα. Ὁ Οὐϊνιάκι κι' ἐγὼ εἴμασθε μαζί αἰχμάλωτοι στὸ ἴδιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως καὶ δραπετεύσαμε μαζί.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις μαθαίνει κανεὶς καλὰ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴν τιμιότητα τοῦ συντρόφου του. Ἐμαθα, λοιπὸν, ἀπὸ τὸ συνταγματάρχη τί γινόταν καὶ σκέφτηκα πὸς μπορούσα νὰ τοὺς δοηθῶ. Χρειάζονταν ἀνεφοδιασμὸ. Βρῆκα λοιπὸν μιά παλιά μεγάλη βάρκα κι' ἀπὸ κει ἔρριχνα μὲσα στὴ λίμνη τὰ δέματα μὲ κανονάκι. Ἀπόχτησα σιγὰ - σιγὰ μεγάλη ἐπιδεξιότητα στὸ ζήτημα αὐτό. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Πῆ - Γουῆ ἔφτιαξα τὸ χωνὶ πὸν ἀπορροφούσε τὸ δέμα ἀπὸ τὴ λίμνη μὲσα στὸ κελλᾶρι. Ὁ Πῆ - Γουῆ ἔχει τὴν ἐφευρετικότητα τῆς μητέρας του.

Ὁ Πῆ - Γουῆ — σκέφτηκε ὁ Τζὸκ — γίνεται ὀλοένα πολὺ διαφορετικὸς στὰ μάτια μας.

— Πρέπει νὰ παρηδοχῶ, συνέχισε ὁ Στούαρτ πὸς βρέθηκα σὲ κάποια ἀμχανία, ὅταν ὁ Μάξ βούτηξῃ μὲσα στὴ λίμνη καὶ ἀνακάλυψε τίς ράγες καὶ τὸν ἐξαεριστήρα. Παρακολούθησα τίς κι-

νήσεις σας κρυμμένους πίσω ἀπὸ τὰ βράχια.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Μάξ.

— Naί, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Ὁ Στούαρτ ἤθελε ἀπὸ τίς πρώτες κιόλας μέρες πὸν ἀρχίσατε τίς ἀναζητήσεις σας, νὰ σὰς ἐμπιστευοῦμε τὸ μυστικὸ. Μὰ σκέφθηκα πὸς ἐστὶ πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ τῶξεραν, πράγμα πὸν εἶναι ἐπικίνδυνον καθὼς ξέρετε. Τώρα, ὅμως, τὰ ξέρετε ὅλα καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ πῆτε τίποτα σὲ κανένα.

— Naί... μὰ... εἶπε μὲ ἐπιθετικὸ πάλι ὕφος ὁ Σάντ, ἐγὼ δὲν ἔχω πεισθῆ ἀκόμα.

Ἡ κυρία Πλάνκετ χαμογέλασε κι' ὁ συνταγματάρχης εἶπε:

— Τότε θὰ σὰς πάρουμε κάτω στὸ τάνκ καὶ θὰ σὰς δεῖξουμε πὸς δουλεύει τὸ μηχανήμα. Ἐκούσατε κι' ἐσεῖς τὸ πῆγκ - πῆγκ πὸν κάνει καθὸ φορὰ πὸν ἡ Γκουὲν ἀμολοῖαι μιά βαρκούλα μὲσα στὴ λίμνη. Ἀλήθεια, ἐλπίζω πὸς ὅποιος ἀπὸ σὰς πῆρε μιά ἀπὸ τίς βαρκούλες αὐτές θὰ μὰς τὴν ἐπιστρέψῃ. Εἶναι φτιαγμένες ἀπὸ εἰδικὸ μέταλλο καὶ μὰς εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὰ πειράματα.

— Ὡστε τὰ ἀποκόμματα τῶν δελτίων τροφίμων πὸν δρῆκαμε δὲν σημαῖν τίποτα;

— Τίποτα, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ συνταγματάρχης. Ἡ Γκουὲν κι' ἐγὼ τραγάμε στὴ Φλοραμαίη πὸν τῆς εἶχαμε δώσει καὶ τὰ δελτία μας. Μιά μέρα ὅμως τὸ σκυλάκι τῆς Γκουὲν δρπαξὲ τέσσερα ἀποκόμματα καὶ τὸ ἔσκασε. Δὲν μπορέσαμε νὰ τὰ ξαναβροῦμε.

— Καλὰ, ρώτησε ὁ Τζὸκ, μὲ τὰ παράξενα ἀρώματα, συνταγματάρχη; Ἦταν μῆπως ἐπιπόνηση τοῦ Πῆ - Γουῆ;

— Ὁχι. Ὁχι. Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Ὁ δρόμος πὸν σπῆτι τῶν Βυδρόλακκων, ἦταν ὄλο λάσπη καὶ μὰς ἔφερνε δυσκολίες. Παράγγειλα λοιπὸν καὶ μοῦστειλαν ἕνα φορτίο χαλίκι κι' ἔστρωσα τὸ δρόμακο μ' αὐτό. Ὅπως ἔμαθα ἀργότερα τὸ χαλίκι τὸ εἶχαν πάρει ἀπὸ ἕνα παλιό, ἐρειπωμένο ἐργοστάσιο ἀρωμάτων.

— Νομίζω, συνταγματάρχη, εἶπε ὁ Ρόμπ, πὸς πρέπει νὰ σὰς ζητήσουμε συγγνώμη. Σὰς φέραμε μεγάλα ἐμπόδια στὴ δουλειά σας.

Καὶ τότε τὰ παιδιά δοκίμασαν μὴν ἀκόμη ἐκπλήξη.

— Καθόλου, καθόλου!, φώναξε ὁ συνταγματάρχης. Μὰς προσφέρατε μάλιστα μιά ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία!

Τὸν κοίταξαν μὲ κατάπληξη.

— Ὡ! Δὲν τὸ θέλατε, ἦταν τυχαίον, πρόσθεσε ψυχρὰ. Κι' ὅμως προσφέρατε σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα μιά ὑπηρεσία.

— Ὡ! Naί, μπαμπά, φώναξε ἀπροσδόκητα ἡ Γκουὲν, πρόσφεραν μεγάλη ὑπηρεσία!

Μὰ τὰ παιδιά δὲν καταλάβαιναν ἀκόμα.

— Βλέπετε, εἶπε αὐτός, μὲ φωνὴ πιὸ ἀπαλή τώρα, τὸ παλιὸ ἐκεῖνο ψυγεῖον ἦταν προωρισμένο νὰ καὶ ὁπωσδήποτε ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ποτὲ δὲ σκέφτηκα νὰ τὸ ἐπιθεωρήσω. Σχεδιάζαμε, λοιπὸν, νὰ κατεβούμε ἐκεῖ κάτω ὅλοι μας ἀπόψε. Ὁ Πῆ - Γουῆ ἦρε πρῶτος ἐδῶ γιὰ νὰ εἰτοιμάσῃ τὰ πράγματα. Μὰ παρὰ λίγο νὰ τὸν πιάσετε. Πρόλαβε καὶ πέρασε ἀπὸ τὸ κελλᾶρι στὸ τάνκ καί, ἐπειδὴ φοβήθηκε μῆπως δρῆτῃ τὴ μυστικὴ πόρτα, ξεκίνησε γιὰ τὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων». Μὰ σὰς ἀκολουθήσατε τὸ τάνκ καὶ στὸ τέλος ὁ Πῆ - Γουῆ ἀποφάσισε νὰ σὰς ἀπαγάγῃ, ὥσπου νὰ φτάσουμε καὶ νὰ τοῦ πομεῖ τί νὰ σὰς κάνῃ... Τότε ἄκουσα τὰ σήματα Μόρς. «SOS... Καπνοὶ... Καπνοὶ... SOS...» κι' ἔτρεξα σὲ δοηθεία σας. Χωρὶς ἐσὰς θὰ καίγονταν τὸ τάνκ, κι' ἴσως μερικὸι ἀπὸ μὰς, μὲν καὶ τὴν πολὺτιμη ἐφεύρεση τῆς κυρίας Πλάνκετ. Καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ ὅλους νὰ μὰς ὑποσχεθῆτε πὸς θὰ κρατήσετε μυστικὰ ὅσα μάθατε.

Ὅλοι τὸ ὑποσχεθήκαν. Ὁ Ρόμπ εἶπε:

— Βάζω καὶ τὴν ὑπογραφή μου!

Καὶ χτύπησε δυὸ σήματα Μόρς μὲ ἕνα μολύβι, γὰν στὸ παπούτσι του.

— Δὲν εἶναι περίεργον, εἶπε τότε ὁ Μάξ, πὸς κάθε τι πὸν μαθαίνει κανεὶς ἔρχεται στιγμή καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ; Αὐτὸ τὸ σῆμα μὰς ἔσωσε τὴ ζωῆ.

ΤΕΛΟΣ

ΖΟΥΓΛΑ

ΟΙ ΓΗΝΕΙΕΣ ΠΕΡ ΤΗ

